

பிப்ரவரி, 2011

15/

விலை ₹ 15/-

மாத இதழ்

பட்டுக்கோட்டை
பிழைகள்

கனடா
தேசம்

உள்ளே...

கடைசியும்

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

“ஏங்க.”

“என்ன ஜானகி?”

“உங்களைப் பார்க்கறதுக்காக ஒருத்தர் வந்திருக்கார். சூட், கோட் எல்லாம் போட்டுக்கார். உக்கார வெச்சிருக்கேன். வர்றாங்களா?”

“ஷேவ் பண்ணிட்டிருக்கேனா இல்லையா? பார்க்கறேல்ல? இப்படியே வரச்

சொல்லியா?”

“ரெண்டு நிமிஷத்தில் வருவார்கு சொல்லிடறேன். காபி தரட்டுமா?”

“முதல்லயே சாருமதி போட்டுக் கொடுத்துட்டாளே?”

“உங்களுக்குக் கேக்கலை. வந்திருக்கிறவருக்குத் தரட்டுமானு கேட்டேன்.”

“ஏண்டி, வந்திருக்கிறது யாரு, என்னன்னு ஏதாச்சும் விசாரிச்சுயா? திருட வர்றவனும் இப்பல்லாம் கோட் போட்டுட்டுதான் வர்றான். ஜவவு மிட்டாய் விக்கிறவனும் கோட் போட்டுட்டுதான் வர்றான். முதல்ல யாருன்னு விசாரிச்சுட்டு வா.”

“சாருமதி கல்யாண விஷயமாக்கூட யாராச்சும் வந்திருக்கலாமில்லையா?”

34 “உக்காரு. பட்டிமன்றம் நடத்தலாம். யாருன்னு கேட்டா சொல்லிட்டுப் போறான். முதல்ல கேட்டுட்டு வா. எங்க இந்த பப்பால டெட்டாலைக் காணோம்?”

“நேத்து பென்சில் சீவறப்போ வெட்டிக்கிட்டேன். சமையல் கட்டுல இருக்கு. இருங்க சாருமதி கிட்ட கொடுத்தனுப்பறேன்.”

“எடுத்தா எடுத்த இடத்தில் வைக்கிற பழக்கமே கிடையாதே.”

“இந்தாங்கப்பா டெட்டால்.”

“ஏம்மா சாரு, யாரு வந்திருக்கிறது?”

“தெரியலைப்பா. இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஏஜண்ட் மாதிரி தெரியுது. சூட்கேஸ் எல்லாம் கொண்டாந்திருக்கார்.”

“ஏங்க, இந்தாங்க. அவர் பேரு நாகேந்திரன். உங்களுக்குத் தெரியுமாம். காட்டு கொடுத்திருக்கார். படிச்சுக்கங்க.”

“அப்பாவி! இந்த ஃப்ராடு ராஸ்கல் எதுக்கு வீட்டுக்கு வந்தான்? இவனைத்தான் நான் பேங்கல்லயே கழுத்தைப் பிடிச்சித் தள்ளாத குறையா வெளியே அனுப்பிச்சேன்.”

“என்னப்பா செஞ்சார்?”

“விபரம் எல்லாம் அப்புறம் சொல்றேன். முதல்ல அவனை வீட்டை விட்டு வெளில அனுப்பி கதவைச் சார்த்து!”

“நல்லா இருக்குங்க. பார்த்தாப் பெரிய மனுஷன் மாதிரி இருக்காரு. ஆறு விரல்ல மோதிரம் போட்டுக்காரு. அவரைப் போய் வயசுப் பொண்ணை விட்டு வெளியே அனுப்பச் சொல்லிங்களே...”

“ஏண்டி, அறிவு இருக்கா உனக்கு? ஆறு விரல்ல மோதிரம் போட்டுருந்தா பெரிய மனுஷனா? இவன் எங்க பேங்குக்கு வந்தான். ஒரு இண்டஸ்ட்ரி ஆரம்பிக்கிறதற்கு பனிரெண்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு லோன் கேட்டான்.”

“பன்னெண்டு லட்சத்துக்கு லோன் கேக்கறான்னா எவ்வளவு பெரிய ஆளா இருக்கணும்.”

“சாருமதி, உங்கம்மாவை எந்தக் கணக்குல சேர்க்கறது? அஞ்சி பிள்ளையைப் பெத்திருக்கா, ஏதாச்சும் உலகம் தெரியுதா? வெள்ளிக் கிழமையானா மஞ்சள் தேய்ச்சக் குளிக்கிறதையும், நவராத்திரிக்கு கொலு வைக்கிறதையும் தவிர ஒண்ணும் தெரியாது.”

“என்னைத் திட்டறதுன்னா உங்களுக்கு திருநெல்வேலி அல்வா சாப்பிடற மாதிரி! அவர் என்ன செஞ்சார்? அதைச் சொல்லுங்க.”

“பனிரெண்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு மெஷினீஸ் கொட்டேஷன் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கான். அஞ்சி விதமான மெஷினீஸ் கம்பெனி. ஒரு வாரம் கழிச்சச் சொல்றேன்னு சொன்னேன். விசாரிச்சேன். அஞ்சி கம்பெனியும் கம்மா போர்டும், லெட்டர்பேடும் மட்டும் வெச்சிருக்கிற கம்பெனி. ஒண்ணு இவன் கொழுந்தியா பேர்ல இருக்கு. ஒரு கம்பெனி இவன் மச்சான் பேர்ல இருக்குது.”

“அதனால் என்ன?”

“அதனால் என்னவா? நான் அந்தந்த கம்பெனிகள் பேர்ல செக் கொடுத்தா, இவனேதான் கலெக்ட் பண்ணிக்கப் போறான். மெஷின் சப்ளையும் கிடையாது. கடன் திருப்பி அடைக்கிறதும் கிடையாது. முழுக்க முழுக்க ஸ்வாஹா!”

“பனிரெண்டு லட்சத்துக்கு ஃப்ராடு பண்ணறதுக்கும் சாமர்த்தியம் வேணும்.”

“மியூசிக் அகாடமியல் பாராட்டு விழா வேணும்னா ஏற்படு பண்ணலாமா? நகருடி. இந்த மாதிரி ஜென்மங்களை நம்ம வீட்ல உக்கார வெச்சிருக்கிறதே பாவம்.”

“ஏதோ வந்தது வந்துட்டான். ஒரு வாய் காபி கொடுத்திடறேனே...”

“அடச்சீ! வாயை மூடு! விட்டா சம்மந்தமே பேசுவே நீ. அவனை நான் துரத்திட்டு வந்துடறேன்.”

★ ★ ★

“வணக்கம் சார். வணக்கம்.”

“வணக்கம் எல்லாம் இருக்கட்டும். மிஸ்டர் நாகேந்திரன், என்ன வீடு தேடி வந்துட்டிங்க?”

“பேங்கல் நீங்க கோபமாப் பேசினிங்க. என்னைப் பத்தி யாரோ உங்ககிட்ட தப்பாச் சொல்லிருக்காங்க போலிருக்கு.”

“யாரும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. கார் எடுத்துக்கிட்டு ஒரு விசிட் அடிச்சாலேப் புரிஞ்சுட்டுப் போகுது. பேங்க் விஷயத்தை வீட்டு வரைக்கும் இழுத்துட்டு வர்றவன் இல்லை நான். அங்க உள்ள வொரீசை அங்கயே விட்டுடுவேன். இங்க உள்ள வொரீசை இங்கயே விட்டுடுவேன். அப்போ, புறப்படறிங்களா?”

“என்னோட விளக்கத்தையே நீங்க கேக்கலையே...”

“எனக்கு அவசியப்படலையே சார்.”

“சொல்ல வேண்டியது என் கடமைங்க.”

“ஆபீஸ் விவகாரத்தை இங்க வெச்சுப் பேசறது எனக்குப் பிடிக்காது. உங்க லோன் ப்ரொபசல் சம்பந்தமா என் முடிவைத் தீர்மானமா சொல்லிட்டேன். அநாவசியமா என் டைத்தை வேஸ்ட் பண்ணாதீங்க.”

36

“ஒரு நிமிஷம் நான் சொல்றதைக் கேளுங்களேன்.”

“அவர் என்னதான் சொல்றார்னு கேட்டுக்கிட்டுப் பேசுங்களேன்.”

“ஜானகி, நீ உள்ளேப் போ! உனக்குப் புரியாது.”

“அம்மா, கொஞ்சம் நீங்களே நியாயத்தைக் கேளுங்க.”

“போச்சுடா! மிஸ்டர் நாகேந்திரன், இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கலை. சரி, எதுக்கு வந்திங்க? சட்டுன்னு சொல்லுங்க.”

“பனிரெண்டு லட்சம் லோன் போட்டுக்கேன் இல்லையா? ஆனா எனக்குப் பத்து லட்சம்தான் தேவைப்படுது. நீங்க இந்த லோனை சேங்ஷன் பண்ணிட்டிங்கன்னா ரெண்டு லட்சத்தை உங்களுக்குத் தந்துடறேன். நீங்க சேங்ஷன் பண்ணிடுவிங்கன்னு தெரியும். அதனால கையோட ரெண்டு லட்சம் எடுத்துட்டு வந்திருக்கேன். இதோ பாருங்கம்மா. வாங்கிக்கம்மா. எடுத்து வைங்க.”

“யோவ்! மூடுய்யா! முதல்ல பெட்டியை மூடுய்யா!”

“கொஞ்சம் இருங்க. ரெண்டு லட்சத்தை முழுசா வாழ்க்கையில் எப்பப் பார்த்திருக்கேன் நான்? சாருமதி, இங்க வந்துப் பாரேன்.”

“பக்கத்து வீட்ல, எதிர்த்த வீட்ல எல்லாரையும் கூப்புடு! வந்து எக்ஸிபிஷன் மாதிரிப் பார்த்துட்டுப் போகட்டும். அசடு! அவன் லஞ்சம் தர்றாண்டி.”

“இருக்கட்டுமே. யார் வாங்கலை இப்போ? நரசிம்மராவே வாங்கியிருக்கார்னு ஒரு குற்றச்சாட்டு சொன்னாங்களே... என்ன, ஒரு சின்ன கையெழுத்து! போட்டுடுங்களேன். என்ன குறைஞ்சிடும்! உங்க பாக்கெட்லேந்தா லோன் தர்றிங்க? பேங்க் பணம்!”

“அடிப்பாவி! என்னை லஞ்சம் வாங்கச் சொல்றியா?”

“உங்களை யார் வாங்கச் சொன்னது? நான் வாங்கிக்கறேன். சாருமதிக்கு பத்தொம்போது முடிஞ்சி இருபதாகுது. தை மாசம் ஜாதகம் எடுத்து வெளில விடணும். ஞாபகம் இருக்கில்லையா? வெள்ளிக்கிழமையும் அதுவுமா வீடு தேடி வந்திருக்கிற லட்சுமியை உதறிடாதீங்க. நீங்க கொடுங்க சார்.”

“இந்தாங்கம்மா. நீங்கதான் நல்லா உலகத்தைப் புரிஞ்சி வெச்சிருக்கிங்க.”

“பெட்டியைத் திருப்பி தரணுமா? அப்படியே வெச்சிக்கவா?”

“அந்தப் பெட்டியைத் தொட்டேன்னா கையை வெட்டிப் போட்டுடுவேன் ஜானகி! கூத்தா அடிக்கிறே? மிஸ்டர் நாகேந்திரன், இப்போ நீங்க பெட்டியை எடுத்துட்டு வெளிலப் போறிங்களா, இல்லை போலீசுக்கு போன் செய்யட்டுமா? லஞ்சம் கொடுக்கறதும் சட்டப்படி குற்றம். தெரியுமில்லை?”

“சார், ரெண்டு லட்சம்! சின்னப் பணம் இல்லை.”

“இன்னும் போகலையா?”

“ஏங்க, கொஞ்சம் இருங்க, ரிசீவரை முதல்ல வைங்க. அவசரப்படாம...”

“ஜானகி, இப்ப நீ உள்ளேப் போகலைன்னா உன் கழுத்தை நெரிச்சடுவேன். நாகேந்திரன், கிளம்புங்க. இந்தாங்க, நீங்க கொடுத்த விசிட்டிங் கார்டு கூட இங்கே இருக்கறதை நான் விரும்பலை.”

“எனக்கு எத்தனையோ பேங்க் இருக்கு சார். என்னால காரியம் சாதிச்சுக்க முடியும். வர்றேன்.”

“போறேன்னு சொல்லுங்க. சாருமதி, முதல்ல கதவைச் சார்த்து! அவன் உக்காந்த நாற்காலியை டெட்டால் போட்டுக் கழுவு!”

“முழுசா ரெண்டு லட்சம்! துரத்தியடிச்சிட்டிங்க! இப்ப உங்களுக்கு சந்தோஷமா?”

ஜனவரி 2011

“ஜானகி, இந்த மாதிரி பணம் எல்லாம் ஒட்டாதும்மா. நேர்மையா உழைச்சுச் சம்பாதிச்சதில் மூணு பொண்ணுங் களைக் கரையேத் திடலையா? இவ ஒருத்திதானேப் பாக்கி? இவ கல்யாணத்துக்காக இதுவரைக்கும் செய்யாதப் பாவத்தை எல்லாம் செய்யச் சொல்றியா?”

“நல்லாக் கரையேத்தினிங்களே. என் பிள்ளை சந்திரனும் உதவி பண்ணிருக்கான். மறந்துடக் கூடாது.”

“ஏண்டி நீ என்ன தனியாப் பெத்தியா என் பிள்ளை, என் பிள்ளைன்னுக்கிட்டு! மூணு தங்கைகளுக்கும் இருபத்தஞ்சி, இருபத்தஞ்சி, இருபத்தஞ்சின்னு கொடுத்தான். தாத்தா சம்பாதிச்ச வீட்டை தன் பேருக்கு மாத்திக்கிட்டுப் போய்ட்டானே. என்ன வேல்யு தெரியுமா? இன்னையத் தேதிக்குப் பத்து லட்சம்! குளத்திலப் பொறியைப் போட்டுட்டு, அதைத் திங்க வர்ற மீனைத் துண்டு போட்டுப் பிடிச்சக் கதையா அவன் சாமர்த்தியம் பண்ணிக்கிட்டு யாரோ எப்படியோ போங்கன்னு தனியாப் போயிட்டான். உனக்கு அவன் போட்டப் பொறிதான் தெரியுது. அவன் பிடிச்சிட்டுப் போன மீனு தெரியறதில்லை.”

“எல்லாம் தெரியும். அந்தக் காலத்தில மூவாயிரத்துக்கு வாங்கி ஆறாயிரத்தில கட்டின வீடுன்னு ஆயிரம் தடவைச் சொல்லி ருக்கிங்க!”

“அசடு! இன்னையத் தேதிக்கு விலைப் போட்டுப் பார்க்க வேணாமா?”

38

“அவன் என்ன வித்துக் காசாக்கிட்டானா? குடித்தனம்தானே இருக்கான்? வித்தாத்தானே நீங்க சொல்றக் காசு கைக்கு வரும்?”

“வருமில்லையா?”

“அவன் ஏன் விக்கப் போறான்?”

“உன்கிட்டப் பேசினா எனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுடும். இதப்பாரு ஜானகி, சாருமதி கல்யாணத்தை நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“அதான் எப்படி?”

“பாங்கல லோன் போடுவேன்.”

“இன்னும் புதுசா போட முடியுமா? ஏற்கெனவே நீங்க போட்ட எல்லா லோனுக்கும் பிடிச்சது போக ஆயிரத்துச் சொச்சம்தானே எடுத்துட்டு வர்றிங்க? கௌரவமா ஒரு டெலிபோனு! ஒரு காரு!”

“இதுவே பிரைவேட் பேங்க்! அதனாலதான் தந்திருக்கான். அதிலயும் நான் சின்சியரா பேங்குக்காக உழைக்கிறேன். எல்லாருக்கும் இந்தச் சலுகை தர்றதில்லை ஜானகி.”

“பெரிய சலுகை! இந்தக் காரை வித்து பணமாக்க முடியுமா?”

“மேனேஜ்மெண்ட்ல உதைப்பான். அனுபவிக்கத்தான் உரிமை. ஜானகி, சலிச்சப் போச்சு உங்களோட மல்லாடி! சாருமதி கல்யாணம் முடிச்சட்டு, வாலண்டரி ரிடையர்மெண்ட் வாங்கிட்டுப் பேசாம சந்தியாசம் வாங்கிடலாமான்னு பார்க்கறேன்.”

“அதுக்குக் கூட காவி வேட்டி, கமண்டலம், உத்திராட்சக் கொட்டை எல்லாம் காசு கொடுத்துதான் வாங்கணும்.”

“எதிர் பேச்சு பேசலைன்னா வானம் இடிஞ்சி விழுந்திடுமே. போய் டிபன் வேலையப்பாரு. குளிச்சிட்டு வந்துடறேன். டிரைவர் வந்துட்டான்னா கார்ல காத்து செக் பண்ணிட்டு வரச் சொல்லு.”

“ஏய்!”

“ம்?”

“உன்ன சாருன்னு கூப்புட்டா பிடிக்குமா? மதின்னு கூப்புட்டா பிடிக்குமா?”

“உங்களுக்கு எப்படிக் கூப்புடப் பிடிக்குது?”

“சாரு!”

“சரி, எதுக்கு போன் பண்ணி அர்ஜெண்ட்டா வரச் சொன்னிங்க?”

“அர்ஜெண்ட்டா பார்க்கணும் மாதிரி இருந்திச்சு.”

“மெஷின்ல மாவு அரைச்சிட்டு வந்துடறேன்னு பொய் சொல் லிட்டுப் புறப்பட்டு வந்தேன். அந்த வாட்ச்மேன் என்னையேப் பார்க்கறான்.”

“அழகா இருந்தா யாரும் பார்க்கத்தான் செய்வாங்க. இந்தப் பார்க்கல இப்போ எண்ணிப் பார்த்தா மினிமம் நூறு ஜோடியாவது இருக்கும். இதில உன்னை மட்டும்தான் அவன் பார்க்கப் போறானா?”

“கோபி, சீக்கிரம் சொல்லுங்க.”

“என்ன சொல்லணும்?”

“என்ன விஷயம் சொல்லுங்க.”

“அதான் எதுவும் இல்லைன்னு சொல்றேன்.”

“போன்ல முக்கியமான விஷயம்னு சொன்னிங்களே...”

“அப்படிச் சொன்னாத்தானே வருவே.”

“அப்ப போகட்டுமா?”

“போயிடுவியா நீ?”

39

“நிச்சயமாப் போவேன்.”

“நான் பர்மிஷன் கொடுக்காம நீ எந்திரிச்சிப் போனேன்னா ஒரு வாரத்துக்கு உன்னோட போன்ல பேச மாட்டேன்.”

“அய்யோ! ஒரு வாரமெல்லாம் உங்களோட பேசாம இருக்க முடியாதுப்பா!”

“நேத்து உங்கம்மா எடுத்தாங்க. கால்நடை ஆஸ்பத்திரியான்னு கேட்டேன். ‘நான் எடுத்தா மட்டும் ராங் நம்பராத்தான் வரும் சனியன்’னு எனக்குக் கேக்கற மாதிரியேச் சொல்லிட்டு வெச் சிட்டாங்க. எனக்கு சிரிப்பு அடக்க முடியலை. ஆபீஸ்ல பக்கத்தில இருக்கிறவன் ஏன் சிரிக்கறேன்னு கேக்கறான். சொல்லவும் முடியலை.”

“கோபி, உங்க கன்னத்தில் என்ன காயம்?”

“ஒரு வண்ணக்கிளி செய்த மாயம்! முத்தம் கொடுக்கறேன்னு கடிச்சுட்டா.”

“விளையாடாம சொல்லுங்க.”

“விளையாடினதைத்தான் சொல்றேன். நேத்து தியேட்டருக்கு உன்னைக் கூப்பிட்டேன். வரலை. சரின்னு ஆபீஸ்ல சாயாதேவின்னு ஒருத்தி இருக்கா. அவளைக் கூட்டிட்டுப் போய்ட்டேன். அவ பேருதான் சாயா தேவி! ஆனா நல்லா சாயற தேவி.”

“கோபி, இப்படி எல்லாம் பேசினா எனக்கு அழுகை வரும்.”

“அப்போ ஒழுங்கா நீ என்னோட தியேட்டருக்கு வா. உன் கற்புக்கு பங்கம் வராம நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“எனக்கு மட்டும் ஆசை இருக்காதா?”

“அப்படி ஒண்ணும் இருக்கற மாதிரி தெரியலையே.”

“ஆசை என்ன முகத்திலயா இருக்கும்? மனசுக்குள்ளே இருக்கும்.”

“இந்த மனசுக்குள்ளேயா?”

“ஏ... ய்! இந்த மாதிரி எல்லாம் தியேட்டர்ல சில்மிஷம் செய்விங்க. அதனாலதான் வரமாட்டேன்னு சொல்றேன்.”

“பின்னே தியேட்டருக்கு எதுக்குப் போறதாம். சினிமாவை உன்னிப்பாப் பார்த்து ஆனந்த விகடனுக்கு விமர்சனம் எழுதி மார்க் போடறதுக்கா போறாங்க எல்லா ஜோடியும்? அசடு! பத்தடி தள்ளிநின்று காதலிக்கிறதெல்லாம் போன செஞ்சுரில. காதலிக்க ஆரம்பிச்சதுமே பத்து மாச பந்தம் உருவாக்கிடறதுதான் இந்த செஞ்சுரி ஃபேஷன். நாட்ல லாட்ஜ் வியாபாரம் அப்புறம் எப்படி நடக்கும்னு நினைக்கிறே?”

“இப்படி அசிங்கமாப் பேசாதீங்க.”

“லாட்ஜ்ன்னு சொன்னாலே அசிங்கமா? நல்ல வேளைம்மா. உன்னை எல்லாம் சென்சார் போர்டுல மெம்பராய் போடாம இருக்காங்களே...”

“நான் புறப்பட்டுமா?”

“நாளைக்கு மத்தியானம் மேட்டினி வர்றியா?”

“என்ன படம்?”

“வைகுசா! படம் என்னவா இருந்தா என்ன? காத்து வாங்கற தியேட்டரான்னு பார்க்கறதுதான் முக்கியம்.”

“வீட்ல என்ன சொல்றது?”

“என் ஆருயிர்க் காதலனோட லிட்டில் ஜல்சா பண்ணுக்குப் போய்ட்டு வர்றேன் மம்மின்னு சொல்லு.”

“இல்லை. நான் வரலை. நீங்க கூம்மா இருக்கப் போறதில்லை.”

“சரி சரி. கையைக் கட்டிக்கிட்டுப் படம் பார்க்கறேன். போதுமா?”

“அப்பகூட நான் என்ன சொல்லிட்டு வர்றது?”

“டிகிரி படிச்சிருக்கியே, ஒரு பொய் சொல்லத் தெரியாதா? உன் ஃபிரெண்டுக்குக் கல்யாணம்னு சொல்லேன்.”

“மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்கா?”

“அதுக்கு டிரெஸ் வாங்கணும்னு சொல்லேன்.”

“யாருன்னு கேட்டா?”

“பேருக்காப் பஞ்சம்? பத்மா, வனஜா, சுலக்ஷணா, காயத்ரி, மீனா, ரோஜா, சுகன்யான்னு ஏதாச்சும் சொல்லேன்.”

“சரி, முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கறேன்.”

“இந்த பிஸ்னெஸ் வேணாம். நாளைக்கு ரெண்டு மணிக்கு என் ஆபீஸ் பக்கத்தில இருக்கிற போஸ்ட் ஆபீஸ்ல வெய்ட் பண்ணே. நான் ஸ்கூட்டர் எடுத்துட்டு வர்றேன். போறோம். ஒக்கே?”

“சரி. நான் புறப்படறேன்.”

“நாளைக்கு மத்தியானம் வரைக்கும் நினைச்சுக்கற மாதிரி ஏதாச்சும் கொடுத்துட்டுப் போகக் கூடாதா?”

“இது பார்க் கோபி!”

“நான் என்ன சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்னா சொன்னேன்?”

“நான் மாட்டேன்பா.”

“அப்ப தந்தா வாங்கிக்குவியா?”

“சேச்சே!”

“கொடுக்கல், வாங்கல் இல்லாம என்னப்பா காதல் இது? நம்ம அறுபதாம் கல்யாணத்தப்பதான் நாம முத்தத்தில் ஆரம்பிப்போம்னு நினைக்கிறேன்.”

“குட் ஜோக்.”

“சிரிக்காதே. எரியுது. எழுந்துப் போய்த் தொலை. கையில் பழத்தைக் கொடுத்து, உரிக்காதே கடிக்காதேன்னா எப்படி? அதுகூடத் தப்பு! கையலயே கொடுக்க மாட்டேங்கறியே...”

“நாளைக்குப் பார்க்கலாம் கோபி...”

“சக்தி, எனக்கு ஊத்தாதே. வயிறு சரி யில்லை.”

“என்னடா உலக அதிசயமா இருக்கு. எல்லாரும் நாலு பெக்ன்னா நீ அஞ்சி பெக் அடிக்கிறவன். என்னாச்சு வயிறு? எங்க யாச்சும் வாலாட்டினியா கதிரு?”

“அதுதான் ஒருநாள் விட்டு ஒரு நாள் நடக்குதே.”

“ஏத்தி விடாதடா சிங்கு! பதினைஞ்சு நாளாச்சு ஜிப்புவ கையை வெச்சு.”

“திருந்திட்டியா?”

“லோக்கலுக்குப் போறது பிடிக்காது. பெரிய ரேஞ்சுல போனா காக அள்ளிக்கிட்டுப் போகுது. நிதி நிலமை கொஞ்சம் வறட்சி!”

“கொஞ்சம் பசுமை காட்டலாம்னு சொல்லித்தான் உங்க ரெண்டு பேரையும் கூப்பிட்டேன்.”

“என்ன சக்தி, சொல்லு.”

“ஒரு பிளான் பண்ணிட்டிருக்கேன். அதுக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும் ஹெல்ப் பண்ணிங்கன்னா கணிசமாத் தரேன்.”

“கணிசம்னா எவ்வளவு?”

“ஆளுக்கு ரெண்டு லட்சம்.”

“யப்பாடா! என்ன, கொலையா?”

“இல்லை. கொள்ளை!”

“முகமூடி மாட்டிக்கிட்டு ஊருக்கு வெளில இருக்கிற வீட்டுக்குள்ளே புகுந்துடச் சொல்றியா? அதுல பேஜார் இருக்கு. நகைங்களை விக்கிறதில் சிக்கல் இருக்குப்பா.”

“அதனாலதான் பணமா கொள்ளையடிக்கலாம்னு யோசிக்கிறேன்.”

“அது ஒக்கே. எங்கே?”

“மொத்தமா பணம் எங்க இருக்கும்?”

“பணம் என்ன, பேங்குல இருக்கும்.”

“அங்கதான்.”

“அதுவும் ரப்சர்ப்பா. முந்தி மாதிரி இல்லை. வாசல்ல தோட்டா இருக்குதோ இல்லையோ துப்பாக்கியோட ஆள் உட்கார்ந்திருக்கான். உள்ளே அலாரம் சிஸ்டம், கேமிரான்னு ஏகப்பட்ட ஏற்பாடுகள் பண்ணி வெச்சிருக்காங்க.”

“இந்தத் தடைகளை எல்லாம் எப்படி சாமர்த்தியமா தாண்டி கொள்ளையடிக்கிறதுன்னு பார்க்கிறதுதான் திறமை!”

“சக்தி, நீ முதல்ல பிளானைச் சொல்லு.”

“அசோக் நகர்ல ஒரு பேங்கைக் குறி வெச்சிருக்கேன் கதிர்.”

“என்ன பேங்க் அது?”

“அவர் மணி பேங்க்! பிரைவேட் பேங்க் அது. ஆனா பிரமாதமான சர்வீஸ். அதனால நிறைய அக்கவுண்ட்ஸ் இருக்கு. செமத்தியான டெபாசிட்டு. அந்த பேங்க்ல நான் பல தடவை வேவுப் பார்த்து சில விபரங்கள் சேகரிச்சிருக்கேன்.”

“என்ன அது?”

“அசோக் நகர்ல ஒரு பெரிய இங்கிலீஷ் கான்வெண்ட் இருக்கு. அதில மூவாயிரம் பிள்ளைங்க படிக்கிறாங்க. அந்த ஸ்கூல்ல மாசா மாசம் பீஸ் கட்டணும். ஏழுநூறு ரூபாயில ஆரம்பிச்ச ஆயிரம் கூட தாண்டும் பெரிய கிளாசுக்கெல்லாம்.”

“சரி, அதுக்கென்ன?”

“குறுக்கக் கேக்காம கவனி. ஸ்கூல்ல ஒவ்வொரு மாசமும் ஒண்ணாம் தேதிலோந்து அஞ்சாம் தேதி வரைக்கும் பணம் வசூல் பண்ணாங்க. அஞ்சாம் தேதி மொத்தமா அந்தப் பணத்தைக் கொண்டாந்து அவர் மணி பேங்க்ல கட்டறாங்க.”

“எவ்வளவு கட்டறாங்க?”

“குறைச்சலான தொகையான எழுநூறை மூவாயிரத்தால பெருக்கிப் பாரு. என்ன வருது?”

“இருபத்தி ஒரு லட்சம்!”

“கரெக்ட். அது மினிமம். ஆவரேஜா இருபத்தி அஞ்சு லட்சத்தைத் தாண்டும். ஸ்கூல் நிர்வாகத்திலோந்து அஞ்சாம் தேதி மத்தியானம்

ரெண்டு மணிக்கு ஒவ்வொரு மாசமும் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டாந்து கட்டறாங்க. இந்த நிகழ்ச்சி மாசா மாசம் தப்பாம நடக்குது. அவர் மணி பேங்க்ல அந்தப் பணத்தை மறுநாள் ரிசர்வ் பேங்க்ல கட்டிடுவாங்க."

"அதாவது அஞ்சாம் தேதி ராத்திரி பேங்க்கோட ஸேஃப்டி லாக்ஸ் ஸ்கூல்லேர்ந்து கொண்டாந்து கட்டப்படற பணம் இருக்கும். அப்படித்தானே?"

"கரெக்ட். பேங்க் டிரான்சாக்ஷன்ல உள்ள தினசரிப் பணமும் இருக்கும். மினிமம் இந்த ஸ்கூல் பணம் இருபத்தி அஞ்சி லட்சம் கியாரண்டியா கிடைக்கும்னு சொல்லலாம்."

"அப்போ அஞ்சாம் தேதி ராத்திரிதான் பேங்க்ல வேட்டையை வெச்சிக்கணும்."

"அதான் என் திட்டம்."

"இன்னைக்கு என்ன தேதி?"

"ஓண்ணு. இன்னும் நாலு நாள் இருக்கு. நாம சில முன்னேற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியிருக்கு."

"சரி, அந்த பேங்க்கோட அமைப்பு எப்படி? பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் என்னென்ன? அதையெல்லாம் சொல்லு சக்தி."

"கொஞ்சம் இரு சக்தி. எனக்கொரு சந்தேகம்."

"என்ன சிங்கு?"

"மினிமம் இருபத்தஞ்சி லட்சத்துக்குக் குறையாம அடிக்கப் போறோமில்லையா?"

"ஆமாம்."

"ஆனா எங்களுக்கு ஆளுக்கு ரெண்டு லட்சம்தான் தர்றேன்னு சொல்றியே, நியாயமா?"

"கேப்பியே! யோசிச்சு மண்டையை உடைச்சுக்கிட்டு ஒரு டைரக்டர் ஒரு படத்தை டைரக்ட் செய்யறான். அவனுக்குத் தர்ற அதே சம்பளத்தை டைரக்டருக்கு சிகரெட் பத்த வெச்சு விடறவனுக்கும் தர முடியுமா? இப்படி ஒரு திட்டத்தை உங்ககிட்ட சொல்றதுக்கு முன்னாடி உருவாக்கறதுக்கு எவ்வளவு சிரமப் பட்டிருப்பேன் நானு. செயல்படுத்தப் போறதும் நான்தான். எனக்கு உதவிக்குதான் நீங்க தேவைப்படறீங்க. உங்க இடத்தில் எந்த ரெண்டு பேரை வேணும்னாலும் என்னால சேர்த்துக்க முடியும் சிங்கு. எடுத்த எடுப்புலயே நமக்குள்ளே சிக்கல் வரக்கூடாது. உங்களுக்கு

நான் பேசியிருக்கிறது கூலிதான். பங்கு இல்லை. சம்மதமா, இல்லையா? இதை முதல்ல முடிவு பண்ணிட்டு மேற்கொண்டு பேசலாம்."

"ஒரு ராத்திரி ஒத்துழைக்கிறதில் ரெண்டு லட்சம் சுளையா கிடைக்கிறது எனக்குப் போதும்பா. சிங்கு, அநாவசியமா அடம் பிடிக்காதே. சக்தி சொல்றது நியாயம்தான். பூராத் திட்டமும் அவன்தான் போடறான். பேசாம சம்மதி. என்ன சொல்றே?"

"ஓக்கேப்பா. மனசுல பட்டுச்சி. கேட்டேன். ரெண்டு லட்சம் கொடு. மேல நீயா இஷ்டப்பட்டா எதாச்சும் கொடு."

"சக்தி, நீ மேற்கொண்டு பிளான் சொல்லு."

"சொல்றேன். அவர் மணி பேங்க்ல மேனேஜர் பரசுராமன். இந்த பரசுராமனுக்கு ஐம்பது வயசு. பக்திமான். நெத்தில எப்பவும் விழிதி. பக்கா ஜெண்டில்மேன். ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட். அஞ்சி குழந்தைங்க. ஒரு பையன். கல்யாணமாகி தனியா இருக்கான். நாலு பொண்ணுங்க. அதில மூணு பேருக்குக் கல்யாணமாயிடுச்சி. கடைசிப் பொண்ணு கல்யாணத்துக்குத் தயாரா இருக்கா. வீட்ல இவர், இவர் வைஃபு. இவர் பொண்ணு மூணே பேர்தான்."

"பேங்கைப் பத்திச் சொல்லச் சொன்னா பேங்க் மேனேஜரைப் பத்திச் சொல்றியே?"

"காரணமாதான் சொல்றேன். ஒரு யானையை விலைக்கு வாங்கணும்னா யார் உதவி நமக்கு வேணும்?"

"யானைப் பாகன் உதவித் தேவை."

"ரைட்டு. அவனுக்குத்தான் யானையைப் பத்தி முழுக்கத் தெரியும். அந்த மாதிரி பேங்க்ல பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எப்படி இருக்குன்னு முழுக்கத் தெரிஞ்சவர் அந்த மேனேஜர் பரசுராமன். இல்லையா?"

"அதனால்?"

"அஞ்சாம் தேதி அன்னைக்கு ராத்திரி அந்த பேங்க்கைக் கொள்ளையடிக்கப் போறது நாம இல்லை."

"பின்னே?"

"அந்த பரசுராமன்தான் கொள்ளையடிக்கப் போறார்."

"என்ன சொல்றே?"

"அதாவது நம்ம மேற்பார்வையில! நாம கயிறு இழுப்போம். பரசுராமன்ற பொம்மை ஆடும்."

"அவர் எப்படி இதுக்குச் சம்மதிப்பார்?"

“அவர் சம்மதத்தை யார் கேட்டது? செய்தே ஆகணும் அவர். வேற வழியில்லை அவருக்கு. செய்வார்.”

“எப்படி?”

“சொல்றேன். அதுக்கு முன்னாடி கதிர், நாளைக்கு உனக்கும் சிங்குக்கும் ஒரு முதல் வேலை இருக்கு.”

“என்ன செய்யணும்?”

“உனக்குப் பிடிச்ச நம்பரா எழுதி அம்பாஸிடர் காருக்குப் பொருந்தற மாதிரி நம்பர் பிளேட்ஸ் ரெடி பண்ணிக்க.”

“அப்புறம்?”

“அந்த நம்பர் பிளேட்டைப் பொருத்தறதுக்கு ஒரு அம்பாஸிடர் காரைத் திருட்டு வந்துடு.”

“செஞ்சாச்சு.”

“சக்தி!”

“என்ன சிங்கு?”

“உன் திட்டம் கொஞ்சம் தலையைச் சுத்தி மூக்கைத் தொடுதோன்னு தோணுது.”

“ஏம்பா?”

“ஸ்கூல்லேர்ந்து பணம் கட்ட வர்ற பார்ட்டியை மடக்கி பணத்தை அடிச்சுட்டுப் போய்ட்டா தீர்ந்தது கதை! அந்தப் பணம் பேங்க் உள்ளே வர்ற வரைக்கும் விட்டுட்டு அப்புறம் ஏன் மெனக்
46 கெடணும்?”

“சிங்கு, என்னை என்ன வடிகட்டின முட்டாளனு நினைச்சியா? உன் மூளையில தோணின இந்த யோசனை எனக்குத் தோணாம இருக்குமா?”

“ஏன், அப்படி செயல்படறதில் சிக்கல் இருக்கா?”

“படு நிச்சயமா. மூணு தெரு தள்ளியிருக்கும் ஸ்கூல். ஆனால்கூட ஸ்கூல்லேர்ந்து வேன்ல பணத்தை எடுத்துட்டு வர்றாங்க. அஞ்சிபேர் கூட வர்றாங்க. அதுமட்டுமில்லை, கூடவே பாதுகாப்புக்கு ஒரு போலீஸ் ஜீப்பும் வருது. ஒண்ணும் வாலாட்ட முடியாது.”

“அதானப் பார்த்தேன்.”

“சிங்கு, இந்தப் பிளானைப் பொறுத்த வரைக்கும் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் எந்தச் சந்தேகமும் வேணாம். நான் சொல்றதை மாத்தாம அப்படியே செய்துகிட்டு வந்தாப் போதும். கரெக்ட்டா அடிச்சுடலாம். புரிஞ்சுதா?”

“ஒக்கே சக்தி.”

“குட்மார்னிங் பரகராமன். எங்கே ஒரு வாரமா கடற்கரைப் பக்கம் காணோம்? வாக்கிங் வர்றதையே நிறுத்திட்டிங் களோன்னு நினைச்சேன்.”

“பேங்க்ல ஆடிட்டிங் டைம். அதனால் அஞ்சி மணிக்கு ஆபீஸ் முடிஞ்சப்புறம்கூட நான் மட்டும் எட்டு மணி, ஒம்போது மணி வரைக்கும் உக்காந்து வேலைப் பார்த்துட்டு

வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டுட்டு படுக்கறப்பதினோரு மணிக்கு மேல ஆயிடுது. காலைல ஏழு மணிக்கு முன்னாடி எந்திரிக்க முடியாமப் போய்டுது. நடையை விட்டுடக் கூடாதுன்னு இன்னைக்குப் பிடிவாதமா அலாரம் வெச்சு எழுந்து வந்துட்டேன். என்ன சபாபதி. மினுமினுன்னு தெரியறிங்களே?”

“தெரியறேனா? எழுநூறு ரூபாய்க்கு அப்ப பிரயோஜனம் இருக்குதான். நல்ல லேகியம்தான் போலிருக்கு.”

“என்ன எழுநூறு ரூபா? விவரமாச் சொல்லுங்க.”

“உக்காருங்க பரகராமன்.”

“வாக்கிங் ஒரு ஸ்ட்ரெட்ச் போய்ட்டு வந்துடறேனே.”

“அட! உக்காருங்க சார். அதைவிட சுவாரசியமான விஷயம் எல்லாம் வெச்சிருக்கேன்.”

“சபாபதி, நீங்க உங்க வயசுக்கேத்த மாதிரி பேசறதில்லை.”

“அப்படி என்ன வயசாயிடுச்சு எனக்கு? கெஸ்.”

“அம்பத்தஞ்சி இருக்காது?”

“அடுத்த வருஷம் சஷ்டியப்தப் பூர்த்தி சார். ஆனா அஞ்சி வயசு குறைச்சி மதிப்பு போடச் சொல்லுது. எப்படி? அதுவும் நீங்கதான் அம்பத்தஞ்சான்னு கேட்டிங்க. புதுசாப் பார்க்கறவங்க என்னை அம்பது வயசுக்கு மேல மதிக்கறதில்லை. உடம்பையும், மனசையும் அப்படி வெச்சிருக்கேன் சார். எல்லாம் நினைப்புலதான் இருக்கு. தலையில் ஒரு நரை முடி எட்டிப் பார்த்ததும் கிழவன்னு தானே நினைச்சுக்கறான். செய்ய வேண்டிய காரியம் எல்லாம் முடிஞ்சிப் போச்சுன்னு இவனாவே முடிவுக்கு வந்துடறான். சும்மாச் சொல்லுங்க. இப்பவும் நீங்க உங்க மிஸஸோட தாம்பத்யம் வெச்சுக்கறிங்கதானே?”

“என்னங்க சபாபதி, இதை எல்லாம் கேக்கறீங்க?”

“அட! சும்மாச் சொல்லுங்க சார். இதில வெக்கப்படறதுக்கு என்ன இருக்கு?”

“அது... வந்து... நாலஞ்சு வருஷம் ஆச்சு நிறுத்தி.”

“ஏன்?”

“அஞ்சு பிள்ளைங்களைப் பெத்தாச்சி. கடைசிப் பொண்ணு கல்யாணத்துக்கு நிக்கறா.”

“அதனால் என்ன? இதுக்கும் அதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஆசை இல்லைன்னு மனசிலேர்ந்து சொல்ல முடியுமா?”

“ஆசை இருந்தாலும் விவஸ்தை வேணாமா சார்? வயசுப் பொண்ணை வீட்டுல வெச்சிக்கிட்டு பொண்டாட்டியோட ருமுக்குள்ளேக் கதவை சாத்திட்டுப் படுக்கச் சொல்றீங்களா? அப்படியே என்னைக்காச்சும் நமக்கே ஒரு மூடு வந்தாலும் நம்ம பொண்டாட்டிங்க சம்மதிப்பாங்களா?”

“அங்கதான் நம்ம பொம்பளைங்க தப்பு பன்றாங்க. வயசு கொஞ்சம் ஏறிட்டா செக்ஸ் ஒரு பாவ காரியமாயிடுது. அது இல்லாம இருக்கறது என்னவோ தியாகம் செய்யற மாதிரி நினைப்பு. என் பொண்டாட்டியும் அப்படித்தான். அதனாலதான் இது சரிப் படாதுன்னு நான் தனியா இறங்கிட்டேன்.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“உங்ககிட்ட சொல்றதுக்கென்ன? ஒரு பார்ட்டில ஒரு யங் லேடி எனக்கு அறிமுகமானா. அட்டகாசமா இருப்பா. கல்யாணமாகி புருஷனை டைவர்ஸ் பண்ணிட்டு தனியா இருக்கிறவ. வாரத்துல ரெண்டு நாள் இப்போ அந்த வீட்லப் போய்த் தங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

“கர்மம்! கர்மம்!”

“எனக்குக் கர்மமாப் படலை. ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஒருவித உபகாரமாப்படுது.”

“ஏன் சார் இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படி நியாயமாப்படுது? அன்னைக்கு அப்படித்தான் டெல்லில ஒரு ஃபாரின் பொண்ணோட கூத்தடிச்சதா ஒரு கதை சொன்னிங்க. மைனர் பசங்க பன்ற வேலை எல்லாம் உங்களுக்கு எதுக்கு?”

“என்னோட ஃபிலாசபி தனி பரசுராமன்! உங்களால புரிஞ்சுக்க முடியாது. என் மனசுல இருக்கிறதை ஷேர் பண்ணிக்கறதுக்கு உங்களை விட்டா யார் இருக்கா?”

“வேணாம் சார். இனிமே இந்த மாதிரி கச்சடா எல்லாம் என்கிட்டப் பேசாதீங்க. கேட்டாலே என் பாவக் கணக்கில ஏறிடும்னு நினைக்கிறேன்.”

“என்னமோ நெருப்பை மிதிச்சுட்டா மாதிரி பேசறிங்களே... உங்களுக்கு செக்ஸ் சுகம் புத்தி எதுவும் தெரியலை. வேற என்ன சொல்றது? வார அஞ்சாம் தேதி நீங்க ஊர்லதானே இருக்கீங்க?”

“ஆமாம். ஏன்?”

“வாங்களேன். ஒரு பார்ட்டி தர்றேன். வித்தியாசமான பார்ட்டி.”

“பெரிய லீடிங் லாயர் நீங்க. மனசு ரொம்ப டர்ட்டி! என்னை விட்டுடுங்க சார். உங்கப் பேச்சே எனக்குப் பிடிக்கமாட்டேங்குது.”

“ஜெயா”

“ம்?”

“இப்படி எனக்கு முன்னடியே நைட்டி மாதத்தையேன்.”

“ஏன்?”

“உடம்பு குடாகுது.”

“குளிர வைச்சுட்டாப் போச்சு. என்ன சாப்பிடறீங்க சார்?”

“இந்த சார் வேணாமே. எனக்கு என்னவோப் போல இருக்கு. ஒரு பெரிய இடைவெளியைக் கொண்டாந்து நடுவுல வெச்சிடுது.”

“பின்னே எப்படிக் கூப்புடறது?”

“பேர் சொல்லிக் கூப்புடறது!”

“அது மரியாதையா இருக்காது.”

“அப்போ டார்லிங்னு சொல்லு. ஏன் சிரிக்கிறே?”

“உலகத்தில எனக்கு மட்டும்தான் தலை நரைச்ச டார்லிங் இருப்பான்னு நினைக்கிறேன்.”

“பார்த்தியா கிண்டலடிக்கிறியே. நம்ம பாலிசியே வேற. இந்த சைக்கிள் இருக்கு பாரு. அது ஓடணும்னா என்ன செய்யணும்?”

“பெடலை மிதிக்கணும்.”

“கறுப்புத் தலைக்காரன் மிதிச்சாத்தான் ஓடுவேன்னு சொல்லுதா அது? நானும் ஸ்பீடா ஓட்டறேனா இல்லையா?”

“அப்பா! தன்மானம் பொத்துக்கிச்சு அய்யாவுக்கு.”

“எங்கப் போறே?”

“உங்களுக்கு சாப்பாடு எடுத்துட்டு வர்றேன்.”

“அதான் வீட்டுக்குப் போனதும் ஒருத்தி வடிச்சு கொட்டுவாளே... நீ இங்க வந்து உக்காரு, சொல்றேன்.”

“ஒரு டீ மட்டுமாவது போட்டுட்டு வர்றேன். ஒரு தெம்பு வேணாம்?”

“ஏய்! பார்த்தியா?”

“ஸாரி டார்லிங்.”

“உக்காரேன்.”

“சரி.”

“அம்...மா! உன் உடம்பு வாசனையா? போட்டுக்கற செண்ட் வாசனையா? ஜெயா! எவ்வளவு மெத்துன்னு இருக்கே.”

“அம்பது தடவையாவது சொல்லியிருப்பீங்க.”

“காதலிக்கிறவங்க சும்மா சும்மா ஒரு நாளைக்குப் பத்து தடவையாவது ‘ஐ லவ் யூ’ன்னு சொல்லிக்குவாங்க. தெரியுமா? அந்த மாதிரி உன்னைப் புகழறதில் எனக்கொரு சந்தோஷம்.”

“நாம ரெண்டு பேரும் பப்ளிக் பிளேஸ்ல கட்டிப் பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்துக்கிட்டா யாரும் தப்பா நினைக்கவே மாட்டாங்க டியர்.”

“ஏன்?”

“தாத்தாவும், பேத்தியும் பாசமா விளையாடறாங்கன்னு நினைச்சிட்டுப் போயிடுவாங்க.”

“பார்த்தியா, கிண்டல் பண்ணியே?”

“கோபமா?”

“ஆமாம்.”

“என்னோட உணர்வுகளைப் பத்திக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்களேன்.”

“என்னக் குறைச்சல் உனக்கு? ராணி மாதிரிதானே ஜெயா உன்னை வெச்சிருக்கேன்.”

“வப்பாட்டி ராணி! அதில் எனக்கு அந்தஸ்து இருக்கு?”

“எனக்கு ஒவ்வொரு சமயம் தோணும்.”

“என்னன்னு?”

“என் தொழில், குடும்பம் எல்லாத்தையும் உதறிட்டு உன்னை மட்டும் கூட்டிக்கிட்டு மும்பாய் பக்கம் போயி செட்டில் ஆகிட ணும்னு.”

“எந்த ஆதாரமும் இல்லாம மும்பாய் போய் என்ன பண்பறது? என்னை ரெட்டைட் ஏரியால வித்துடுவீங்களா?”

“ச்சீ! என்னப் பேச்சு இது?”

“பின்னே என்ன? உங்களுக்கு வப்பாட்டியா இருக்கிறதில் எனக்கு வாழ்க்கைல என்னப் பிடிப்பு இருக்கு?”

“இந்த அழகான இடுப்புல அப்பப்ப வாயுப் பிடிப்பு வர்றதா சொன்னியே?”

“ஜோக்கில் குறைச்சல் இல்லை.”

“ஜெயா, என்னதான் செய்யணும்னு சொல்றே?”

“நான் ரெண்டு மாசம் முன்னடியே சொல்லிட்டேன். என் பேரல் ஒரு பத்து லட்சம் ரூபாய்க்கு ஏதாச்சும் சொத்து வாங்கிக் கொடுங்கன்னு.”

“செய்துட்டாப் போச்சு. ஆமாம், இந்த ஒம்போதுக்கு அப்புறம் வர்ற பத்து லட்சம்தானே சொல்றே?”

“எடக்கைப் பாரேன். கையை எடுங்க. தொடாதீங்க.”

“வீட்ல இதைச் சொல்றான்னுதானே இங்க வர்றேன். இங்கயும் தொடாதேன்னா எப்படி ஜெயா? ப்ளீஸ்... ஜெயா... ப்ளீஸ்...”

“கெஞ்சாதீங்க. சகிக்கலை.”

“கோபத்துல எப்படித் துடிக்குது பாரு.”

“இருங்க. பட்டன் அறுந்துடும். நானே கழட்டறேன்.”

“எங்க?”

“அங்கப் பாரு, நாயுடு ஹால் வாசல்ல நீல கலர் அம்பாசிபர்லேந்து இறங்கி அந்த அம்மா உள்ளேப் போறாங்க. டிரைவர் சாவியைக் கையில் எடுத்துக்காம இறங்கி காரை உதைச்சிட்டு ஸ்டைலா நிக்கிறான் பாரு.”

“ஆமாம். அவன் டீ குடிக்கப் போணா பரவால்லை.”

“ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் போகட்டும். வேடிக்கை காட்டலாம்.”

“எப்படி?”

“கதிரு, என்னடா இது இவ்வளவு பிஸி யான பாண்டி பஜார்ல ஒரு பயன்னா ஒரு பய கூட வண்டி சாவியை வெச் சிட்டு இறங்கிப் போக மாட்டேங்கறான்!”

“வெய்ட் பண்ணு சிங்கு. கார் திருடறது. பிக் பாக்கெட் அடிக்கிற மாதிரியா? பொறு மையா, பக்குவமா செய்யணும்.”

“கதிரு, மாட்டினான்!”

"வா, சொல்றேன்."

"ஏம்பா, நீதானே இந்த வண்டியோட டிரைவர்?"

"ஆமாம். ஏன்?"

"உள்ளே மேடம் பர்ச்சேஸ் பண்ணிருக்கிற பாக்ஸ் எல்லாம் உன்னை வந்து எடுத்துட்டு வரச் சொல்லிக் கூப்புட்டாங்க."

"இதோ வர்றேன்."

"சிங்கு, கை கொடு! அவன் இவ்வளவு மாங்கா மடையனா இருப்பான்னு நான் நினைக்கவே இல்லை."

"பாவம், இப்போ வெளில வந்து லபோதிபோன்னு கத்திக் கிட்டிருப்பான். வண்டி சும்மா வெண்ணெயா ஓடுது. சிங்கிள் ஹாண்ட் யூஸ் போலிருக்கு. இருபதுதான் ஓடியிருக்கு. செம கண்டிஷன்!"

"முதல்ல ஏதாச்சும் அனாதையான ஏரியாவுக்கு ஓட்டு. முதல் வேலையா நம்பர் பிளேட்ஸ் மாத்தணும்."

"ஜானகி, சாருமதி எங்கே?"

"லைப்ரரிக்கு புத்தகம் மாத்தப் போயிருக்கா."

"அவ வாழ்க்கையில் வழி பொறக்கப் போகுது!"

"என்ன சொல்றீங்க?"

"அவளைப் பொண்ணு பார்க்கறதுக்கு நானைக்குப் பையன் வீட்டுக்காரங்க வர்றாங்க."

"என்னங்க இது திடுதிப்புன்னு! யாரு பையன்?"

"இன்னைக்கு பாங்குக்கு என்னோட பழைய ஃப்ரெண்ட் ஒருத்தன் வந்தான் ஜானகி. அவனும் இதே ஊர்லதான் இருக்கான். நம்ம ஜாதிதான். பார்த்து வருஷங்களாச்சு. நான் இந்த பேங்க்ல மேனேஜர்னு தெரியாம யதேச்சையா ஒரு கணக்கு ஆரம் பிக்கறதுக்காக வந்தவன் என்னைப் பார்த்துட்டுத் திகைச்சப் போயிட்டான்."

"அப்புறம்?"

"ரொம்ப நேரம் பேசிட்டிருந்தோம். அவனுக்கு ஒரேப் பையன். கணேசன்னு பேரு. மைலாப்பூர்ல எஸ்.டி.டி பூத்தும், ஜெராக்ஸ் கடையும் வைச்சி நடத்திட்டிருக்கானாம். கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறதூக்கு பொண்ணு பார்த்துட்டிருக்கேன்னு சொன்னான். கையோட ஜாதகம் எடுத்து வந்திருந்தான். கொடுத்தான்."

"உடனே சாருமதியைப் பத்திச் சொன்னீங்களா?"

"ஆமாம். சாரு ஜாதகம் என்கிட்ட இருந்தது. உதவி மேனேஜரைப் பார்த்துக்கச் சொல்லிட்டு ரெண்டு பேருமா புறப்பட்டு நேரா நம்ம சாஸ்திரிகள் வீட்டுக்குப் போனோம். பதினோரு பொருத்தம் அமார்க்களமா இருக்குதுன்னு சொல்லிட்டார். நடேசனுக்கு சந்தோஷம் தாங்கலை. சாயங்காலம் பேங்க் முடிஞ்சதும் நேரா மைலாப்பூர் போயி அந்த ஜெராக்ஸ் கடையில் பையனைப் பார்த்துட்டேன்."

"எப்படி இருக்கான்?"

"எப்படி இருக்கான்னு மரியாதையாக் கேளு. மாப்பிள்ளைடி!"

"அது தாலி கட்டின்புறம்தானே?"

"நடக்கப் போறதுதான் அது. பையன் லட்சணமா இருக்கான். இந்த காலத்தில எந்தப் பையன் நெத்தில விழுதி, குங்குமம் பார்க்க முடியுது? பவ்யம், நல்ல மரியாதை. வேலைக்குப் போறதில இஷ்டமில்லை. அதனால் பேங்க்ல லோன் போட்டு சொந்தமா தொழில் ஆரம்பிச்சேன்னு சொன்னான். லோன் பூரா அடைச்சுட்டானாம். அடுத்ததா இன்னும் ரெண்டு ஜெராக்ஸ் மிஷன், எலெக்ட்ரானிக் டைப்ரைட்டர்ஸ் எல்லாம் வாங்கிப் போட்டு தொழிலை விருத்தி பண்ணப் போறானாம். நிச்சயமா ஒகோன்னு வருவான் ஜானகி. எனக்கு ரொம்ப ரொம்பப் பிடிச்சப் போச்சி."

"உங்களுக்குப் பிடிச்சா சரியாப் போச்சா? அவனுக்கு சாருமதியைப் பிடிக்கணும். என்ன எதிர்பார்க்கறாங்களோ?"

"நேரடியாக் கேட்டுட்டேன். இங்க வந்து அவங்க ஒண்ணு கேட்டு நாம முழிக்கக்கூடாது பாரு."

"என்ன சொல்றாங்க?"

"தாலிக்கு மட்டும் தங்கம் வாங்கினாப் போதும்னு சொல்றாங்க. கல்யாணச் செலவைக்கூட ஆளுக்குப் பாதியாப் பிரிச்சக்கலாமனு சொல்றாங்க."

"ஏங்க பையனுக்கு கை, கால் எல்லாம் நல்லாத்தானே இருக்கு?"

“வரதட்சணை வேணாமனு சொன்னா உடனே இப்படி ஒரு சந்தேகம் வந்துடுமே. நம்மளை மாதிரி நல்ல குடும்பத்திலேர்ந்து பொண்ணெடுக்கணும்னு அவங்களுக்கு ஆசை. நாளைக்கு என்ன டிபன் செய்யப் போறே? அதைச் சொல்லு. இந்த பஜ்ஜி கிஜ்ஜி எல்லாம் வேணாம். உனக்கு பாதுஷா நல்லா வரும். அதைச் செய்யி. சேமியா கிச்சடி பண்ணி, சூடா மெதுவடை போட்டு சட்னி அரைச்சி வெச்சிடு.”

“எனக்குப் புல்லரிக்குதுங்க. இப்படி ஒரே நாள்லயா கல்யணம் கூடி வரும்?”

“நேரம் வந்தா வரும் ஜானகி.”

“அவனுக்கு சாருமதியைப் பிடிக்கணுமேங்க.”

“சாருமதியை யாரும் ரிஜெக்ட் பண்ண முடியாது ஜானகி. லூசா பின்னி விடு. தலை நிறைய பூ வையி. மஞ்சள் பட்டுப் புடவை கட்டிவிடு. கைக்கு மருதாணி வெச்சிவிடு. நாளைக்கு முகூர்த்த தேதி குறிக்கத்தான் போறோம்.”

“ஹலோ, அங்கே மிஸ்டர் கோபி இருக்காரா?”

“ஒன் மினிட்.”

“ஹலோ. கோபி ஹியர்.”

“கோபி, நான்தான் சாருமதி.”

“ஹாய்! இரு! வானம் கருத்திருக்கான்னு பார்த்துட்டு வர்றேன். நீயா எனக்கு போன்

பண்ணிட்டியே! ஆச்சரியம்.”

“கோபி, நான் உடனே உங்களைப் பார்க்கணும்.”

“என்னம்மா? குரல் ஒரு மாதிரியா இருக்கு. என்னாச்சு?”

“நேர்ல சொல்றனே...”

“வர்றியா? எங்க வர்றே?”

“எங்க வரச்சொன்னாலும் வர்றேன். ரொம்ப உடனடியா உங்களைப் பார்க்கணும் கோபி. ரொம்ப சீரியஸான விஷயம் பேசணும்.”

“ஓக்கே. நான் இங்கே பர்மிஷன் போட்டுட்டு நாகேஸ்வரராவ் பார்க் வந்துடறேன். வெய்ட் பண்ணேன். வா.”

“சரி.”

★

★

★

“என்ன சாரு இது, விஷயத்தைச் சொல்லாம இப்படி அழுதுட்டு இருந்தா நான் என்னன்னு நினைக்கிறது? பதறுதும்மா. சொல்லு. என்ன மேட்டர்?”

“கோபி, கோபி...”

“கமான் சாரு.”

“நேத்து என்னை திடுதிப்புன்னு பொண்ணு பார்க்க வந்துட்டாங்க.”

“இவ்வளவுதானா? யாரோ வீடு புருந்து கற்பழிச்சிட்ட மாதிரி ஏன் இவ்வளவு அழுதே?”

“உங்களுக்கு எல்லாமே விளையாட்டா? நேத்து வந்த மாப் பிள்ளை என்னைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லிட்டார்.”

“சரி.”

“பெரியவங்க பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துப் பார்த்து வர்ற இருபத்தி ஏழாம் தேதி முகூர்த்த நாள்னு தேதி குறிச்சுட்டாங்க.”

“சரி.”

“நாளைக்குக் கல்யாண மண்டபம் புக் பண்ணப் போறாங்க.”

“ஓக்கே.”

“என்ன கோபி இது. உங்களுக்கு அதிர்ச்சியா இல்லையா?”

“இல்லையே. எந்த ஏற்பாடு வேணாலும் செய்யலாம் சாருமதி. ஆனா கல்யாணப் பொண்ணோட சம்மதம்னு ஒண்ணு வேணாமா? அது இல்லாம எப்படி ஒரு கல்யாணத்தை நடத்த முடியும்? நேத்து

உன் சம்மதத்தைக் கேட்டாங்களா?”

“என் சம்மதத்தை யார் கேட்டாங்க?”

“சரி. பொண்ணு பார்க்க வரப் போறாங்கன்னு தெரிஞ்சதுமே நீ விஷயத்தை வீட்ல உடைச்சிருக்கலாமே சாரு.”

“எனக்கு பயமா இருந்திச்சு கோபி. இதுவரைக்கும் எங்கப்பாவை எதிர்த்து எதுவும் பேசினதில்லை.”

“இப்ப என்ன செய்யலாம்னு சொல்றே?”

“எனக்கு எதுவுமேப் புரியலை கோபி.”

“மேற்கொண்டு அவங்க கல்யாண ஏற்பாடுகளைப் பன்றதுக்கு முன்னாடி சொல்லிடறது பெட்டரில்லையா?”

“ஆமாம். ஆனா...”

“ஆனா...”

“எங்கப்பா என்ன சொல்வார்னு தெரியலை. நிச்சயமான கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சம்மதிப்பாரன்னு தெரியலை.”

“சம்மதிக்கலைன்னா அந்தாளையேக் கல்யாணம் பண்ணிக்க, தாடியோட வந்து நான் பிரசண்டேஷன் கொடுத்துட்டுப் போறேன். என்ன வேணும் சொல்லு? பால் குக்கரா இல்லை ஃபிளாஸ்க்கா?”

“அய்யோ! எப்படி உங்களால சிரிக்க முடியுது?”

“என் மனசில குழப்பம் இல்லாம தெளிவா இருக்கேன். அதனால சிரிக்க முடியுது. நீ தெளிவா இல்லை. அதனால அழறே.”

“என்ன தெளிவா இல்லை?”

“என்னைக் காதலிக்கிறதில் தெளிவா இல்லை.”

“ஏன் இப்படிச் சொல்றீங்க? என்னால தாங்க முடியாது கோபி.”

“பின்னே அழுகையை நிறுத்து. என்ன செய்யலாம்னு உற்சாகமா கான்ஃபிடெண்ட்டா யோசி!”

“அந்த மாப்பிள்ளைக்கு மொட்டை கடிதாசி எழுதிப் போடலாமா?”

“போட்டா?”

“கல்யாணம் நின்னுடாதா?”

“சரி, நிக்கும். நம்ம கல்யாணம் நடக்கணும்னா அதுக்கு ஒருநாள் பேச்சை ஆரம்பிச்சிதானே ஆகணும்? அதை இப்பவே ஆரம்பிச்சா என்ன சாரு?”

“எனக்கு பயம்மா இருக்கு கோபி. எங்கப்பா நிச்சயமா ஜாதிவிட்டு ஜாதி இந்த மாதிரி காதல் கல்யாணத்தை ஆதரிக்கமாட்டார்.”

“நீங்க ஆதரிச்சா உங்க ஆசீர்வாதத்தோட கல்யாணம்! நீங்க ஆதரிக்கலைன்னா உங்களோட ஆப்சென்ஸ்ல கல்யாணம்னு தெளிவாச் சொல்லிட்டா?”

“அவர் வேற மாதிரி ரியாக்ட் செய்துட்டா?”

“எப்படி?”

“இந்த கோபியை நீ கல்யாணம் செய்துக்கறதா இருந்தா, நானும் உங்கம்மாவும் தூக்குல தொங்குவோம்னு சொன்னாருன்னா?”

“ஓ! அப்படி ஒரு செண்ட்டிமெண்ட்டல் பிளாக்மெயில் இருக்கில்லையா? வாதத்துக்குக் கேக்கறேன். நிஜமா அப்படி ஒரு சீன் உன் வாழ்க்கைல வந்துட்டா, உன் பதில் என்ன சாரு?”

“அய்யோ! அப்படி ஒரு தர்ம சங்கடமான சூழ்நிலை எனக்கு வரவேக் கூடாது கோபி.”

“வந்துட்டா?”

“புரியலை. எனக்குச் சொல்லத் தெரியலை.”

“இப்படி நமுவலாப் பேசாதே! நேர் நேராப் பேசணும். நீ என்னை டீப்பா லவ் பண்ணேறானே?”

“சாமி சாத்தியமா.”

“அசடு! சத்தியமாப் பண்ணச் சொன்னேன்? உன் வாழ்க்கை இனிமே என்னோட தான்னு மனசில தீர்மானமா இருக்கேதானே?”

“நிச்சயமா.”

“என்மேல் உனக்கு நூறு சதவீதம் நம்பிக்கை இருக்குதானே?”

“தாராளமா.”

“அப்போ முதல்ல கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். அப்புறம் உங்க வீட்ல விஷயத்தைச் சொல்லலாம். கழுத்தில தாலியோட நிக்கிற உன்னை ஏத்துக்கலாம். இல்லை ஒதுக்கலாம். ஆனா பிளாக்மெயில் பண்ண முடியாதில்லையா?”

“ஒடிப் போய் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்னு சொல்றீங்களா?”

“இதுக்கப்புறமும் எப்படித் தெளிவா உனக்குப் புரிய வைக்கறது?”

“கோபி, நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி. மனசுக்குப் பிடிக்காத கல்யாணம் செய்துக்க முடியாது. எனக்கு நீங்க வேணும். எங்கப்பா, அம்மாவை மெதுமெதுவா சமாதானப்படுத்திக்கலாம்.”

“அப்பாடி! இப்பத்தான் தெளிவாப் பேசியிருக்கே. நான் கடத்த வேணாம். திருப்பதி போய் கல்யாணம் செய்துக்கலாம். எனக்கு அங்கே ஒரு ப்ரெண்ட் இருக்கான். போன் பண்ணிச் சொல்லிடறேன். எல்லா ஏற்பாடும் அவன் செய்துடுவான். பாரு, இன்னைக்குத் தேதி நாலு. நாளைன்னைக்கு ஆறாம் தேதி திருப்பதில நமக்குக் கல்யாணம். சரியா?”

“எப்படிப் போறது?”

“நடந்தா போக முடியும்? பிரைவேட் கார் பூக் பண்ணிடறேன். நாளைக்கு அஞ்சாம் தேதி ராத்திரி பனிரெண்டு மணிக்கு உன் தெருமுனையில் காரோட நான் வெயிட் பண்ணேன். நீ புறப்பட்டு வந்துடு. தாலி, புடவை, மாலை எல்லாம் நான் ஏற்பாடு பண்ணிக்கறேன். சரியா?”

“வீட்ல லெட்டர் எழுதி வைச்சிட்டு வரவா?”

“ஆமாம். அதான் நல்லது. ‘எனக்கு நீங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிற கல்யாணத்தில இஷ்டமில்லை. நான் காதலிக்கிறவரைக் கல்யாணம் செய்துக்கறதுக்காகப் புறப்பட்டுப் போறேன். மன்னிச்சிடுங்க. தம்பதியா வர்றோம். கோபப்பட்டாம ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க’ன்னு எழுது. கல்யாணம் எங்கே, எப்போன்னு எழுதாதே. புரிஞ்சுதா?”

“எனக்கு படபடன்னு வருது.”

“படபடப்புல தூங்கிப் போய் பிளாணை எல்லாம் சொதப்பிடாதே! எப்போ நீ வீட்டை விட்டு வரணும்?”

“நாளைக்கு ராத்திரி பனிரெண்டு மணிக்கு.”

“கண்டிப்பா வந்துடுவியா? உன் வார்த்தையை நம்பி நான் எல்லா ஏற்பாடும் செய்துடலாமா?”

“கண்டிப்பா வர்றேன். செய்துடுங்க.”

“தட்ஸ் குட்! முதல்ல முகத்தை அந்த பைப்புல போய்க் கழுவிட்டு வா! நம்ம கல்யாணம் நிச்சயம் பண்ணி தேதி குறிச்சிருக்கோம். எவ்வளவு பெரிய விஷயம்! அட்லிஸ்ட் ஒரு கப் ஐஸ்க்ரீமோட கொண்டாடலாம். வா!”

9

“கதிர், நான் சொன்னதெல்லாம் புரிஞ்சுதா?”

“அதான் அற்புதமா விளக்கிட்டியே சக்தி. நாளைக்கு அஞ்சாம் தேதி ராத்திரி பனிரெண்டு மணிக்கு அந்த பேங்க் மேனேஜர் பரசராமன் வீட்டுக்கு நாம கார்ல போறோம். அங்க போய்ட்டு கதை, வசனம் வெச்சுக்கறோம்.”

58

“சக்தி, அவர் வீடு எங்க இருக்கு?”

“திருவான்மியூர்ல.”

“பேங்க் இருக்கறது அசோக் நகர்ல. எப்படியும் அவர் வீட்ல புறப்பட்டு பேங்குக்கு வர்றதுக்கு ஒரு மணி நேரமாகாது?”

“நைட்ல டிராஃபிக் இருக்காது. அதனால முப்பத்தஞ்சி, நாப்பது நிமிஷத்தில வந்துடலாம். நான் ஹெவி டிராஃபிக்லயே ஒத்திகைப் பார்த்துட்டேன். நாப்பத்தஞ்சிலேர்ந்து அம்பது நிமிஷம் ஆகுது. முக்கியமான விஷயம்!”

“என்ன?”

“மூணு பேரும் ரிவால்வர் வெச்சுக்கப் போறது பயமுறுத்தறதுக் காகத்தான். சுடறதுக்கு இல்லை. புரிஞ்சுதா? இந்த ப்ராஜெக்ட்ல கொலை கிடையாது. அநாவசியத்துக்கு சிக்கல் பண்ணி விட்டுடும்.”

“பரசராமன் ஒத்துழைப்பாரா?”

“அந்தாள் ஒரு தொடை நடுங்கி! பயந்து போய் சொல்றதை எல்லாம் கேப்பார்.”

“இந்த பவர்ஃபுல் வயர்லெஸ் செட் எல்லாம் உனக்கு எப்படிக்கிடைச்சது சக்தி? கடையில் விக்கிற விஷயமில்லையே...”

“அதெல்லாம் உனக்கு எதுக்கு? எனக்கு பலவகைப்பட்ட தொட்புகள் இருக்கு. இந்த செட்டுகளை விலைக்கு வாங்கலை. அவ்வளவு காசு என்கிட்ட கிடையாது. வாடகைக்கு வாங்கியிருக்கேன். எவ்வளவு வாடகை தெரியுமா?”

“எவ்வளவு?”

“அம்பதாயிரம் ரூபா.”

“யார்கிட்டே வாங்கினே?”

“ஒரு தீவிரவாத இயக்கத்துக்கிட்டேர்ந்து. அவ்வளவுதான் சொல்ல முடியும். அதுக்கு மேல கிண்டிக் கேக்காதே.”

“ஒக்கே. நம்ம பிளான்படி எல்லாம் சக்ஸஸ் ஃபுல்லா முடிஞ்சிடுது. அப்புறம்?”

“அதான் சொன்னே! உங்களுக்கான நாலு லட்சத்தைக் கொடுத்துடறேன். போனஸா திருடின காரையும் கொடுத்துடறேன். அதே கார்ல நீங்க ரெண்டு பேரும் உடனே பெங்களூர் போயிடுங்க. ஒரு மாசத்துக்கு மெட்ராஸ் பக்கமேத் திரும்பாதீங்க. காரை என்னுன் கழட்டி தனித்தனியா வித்துடுங்க.”

“ரைட். நீ?”

“நான் இங்கே ஒரு நாள் தங்கிட்டு மும்பாய் போறதா இருக்கேன்.”

“அங்கே என்ன செய்யப் போறே?”

“அதெல்லாம் யோசிக்கலை.”

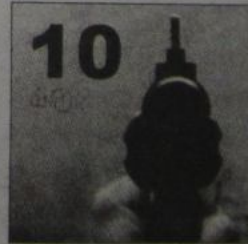
“எல்லாம் கரெக்ட்டா நடக்கணும்.”

“என் பிளான்ல குளறுபடி எதுவும் இல்லை. நடுவில உங்க ரெண்டு பேர்ல யாராச்சம் சொதப்பினாத்தான் உண்டு.”

“இதில சொதப்பறதுக்கு சான்சே இல்லை சக்தி. கரெக்ட்டா நடந்துடும்.”

“பாட்டிலை உடை!”

10

“ஹலோ, ஜெயாதானே?”

“ஆமாம். யாரு?”

“என்ன ஜெயா, என் குரல் தெரியலையா?”

“என்ன சொல்லுங்க?”

“என்ன செய்திட்டிருக்கே?”

“குளிச்சிட்டிருந்தேன். பெல் அடிச்சது. ஒரு துண்டை அவசரமா கத்திட்டு வந்து எடுத்துப் பேசிட்டிருக்கேன்.”

“அய்யோ! பிக்சர் போன் இல்லாமப் போச்சே!”

“என்ன விஷயம் சொல்லுங்க டியர்.”

“பத்து லட்சத்துக்கு சொத்து கேட்டியே... இடம் பார்க்க ஆரம்பி.”

“என்ன சொல்றிங்க டார்லிங்?”

“உனக்கு சொர்ணாபிஷேகம் பண்ணப் போறேன் ஜெயா.”

“லாட்டரில் எதுவும் விழுந்திரிக்கா?”

“அதெல்லாம் ஏன்? ஒரு பிளான். அதில் நமக்கு கணிசமா கிடைக்குது. மூளையோட சம்பாரிப்புன்னு வெச்சுக் கோயேன்.”

“ரொம்ப சந்தோஷங்க. உங்களுக்குத்தான் கிரிமினல் மூளையாச்சே... எப்ப வர்றீங்க?”

“பார்றா! உடனே சிவப்புக் கம்பள வரவேற்பு!”

“இன்னிக்கு எதிர்பார்க்கட்டுமா?”

“எனக்கு வேலை இருக்கு ஜெயா. நாளைக்கு!”

“கண்டிப்பா வரணும்.”

“ஷ்யூர்.”

“ரொம்ப நாளா சொல்வீங்களே. நாளைக்கு வேணும்னா ஒரே பாத்ரூம்...”

“ஜெயா, இப்படி எல்லாம் டெம்ப்ட் பண்ணினா இப்பவேப் புறப்பட்டு வந்துடுவேன்.”

“தாராளமா வாங்க.”

“நாளைக்கு பேபி. வெச்சுடறேன்.”

“இருங்க. வெச்சிடாதீங்க.”

“என்ன?”

“இச்சச்ச.”

“அய்யோ! குளிர்ந்து.”

11

“குட் ஈவினிங் பரசுராமன்.”

“அடடே! வாங்க சபாபதி சார். உக்காருங்க.”

“என்ன, பாங்கில எல்லாரும் போயிட்டாங்க. நீங்க மட்டும் உக்காந்திருக்கீங்க?”

“மத்தவங்களை விட மேனேஜருக்குத்தானே அதிகமான பொறுப்பு? கேஷியர்ஸ் ரெண்டு பேரும் இப்பத்தான் பத்து நிமிஷம் முன்னாடி போனாங்க. இன்னைக்கு அஞ்சாம் தேதி இல்லையா?”

“அதனால் என்ன?”

“இன்னிக்கு டாப் ஏஞ்சல்ஸ் ஸ்கூல்லோந்து ஃபீஸ் கலெக்ஷன் அமெளண்ட் கொண்டாந்து கட்டினாங்க. ட்வென்ட்டி சிக்ஸ் லேக்ஸ் அண்ட் ஆட். எல்லாம் எண்ணி சரிபார்த்து உள்ளே வெச்சிட்டு அவங்க போனப் ஏழாயிடுச்சு.”

“ஒவ்வொரு மாசமும் அஞ்சாம் தேதி கட்டுவாங்க இல்லே? ஏற்கெனவே ஒரு தடவைச் சொல்லிருக்கீங்க பரசுராமன்.”

“சரி. என்ன இந்தப் பக்கம்?”

“இங்கே அசோக் நகர்ல ஒரு கிளையண்டைப் பார்க்க வந்தேன். அவன் வீட்ல இல்லை. திரும்ப ஒரு மணி நேரமாகுமனு சொன்னாங்க. நீங்க பேங்க்ல இருந்தாப் பேசலாமனு வந்தேன். வாசல்ல கார் இருந்திச்சு. வந்துட்டேன். தொந்தரவில்லையே எதுவும்?”

“இல்லை. முடிச்சுட்டேன். நானே புறப்படற நேரம்தான். காபி வாங்கிட்டு வரச் சொல்லட்டுமா?”

“எல்லாரும் தான் போய்ட்டாங்களே. யாரை அனுப்புவீங்க?”

“செக்யூரிட்டி ஆள் இருக்கானே, சொன்னா செய்வான். கேதாராம்! கேதாராம்!”

“ஜி ஸாப்!”

“தோ காபி. இந்த பிளாஸ்க்ல வாங்கிட்டு வர்றியா?”

“அச்சா ஸாப்!”

“ஏன் பரசுராமன், இவன் இடுப்புல இருக்கிற கத்தியை எப்ப வாவுது எடுத்திருக்கானா?”

“அவசியப்பட்டா எடுப்பான்.”

“துப்பாக்கி எதுவும் வெச்சுக்கறதில்லையா இவன்?”

“நம்ம போலீஸ்கிட்டயே ஒழுங்கான துப்பாக்கி கிடையாது. செக்யூரிட்டி சர்வீஸ்காரன் துப்பாக்கி வேற கொடுத்தனுப்பறானா?”

“இவன் ஒத்தை ஆள்தான் ராத்திரிப் பூரா காவலா? போதுமா?”

“ஸேஃப் திறக்கறது யாராலயும் நடக்காது. சாவி, நம்பர் காம்பினைஷன்னு நிறைய இருக்கு. எல்லாம் என் கண்ட்ரோல்ல்தான். அப்புறம் அலாரம் சிஸ்டம் வேற இருக்கு. அசோக் நகர் போலீஸ் ஸ்டேஷனோட கனெக்ஷன் கொடுத்திருக்கோம். ஸேஃப் கதவை

எவனாச்சும் தொட்டாப் போதும். ரெண்டாவது நிமிஷம் ஜீப்புல திழுதிமுன்னு வந்துடுவாங்க. அப்புறம்... வேற என்ன விஷயம்?"

"விஷயம் இருக்கு. உங்ககிட்ட சொன்னாக் கோவிச்சுக்குவீங்க."

"சொல்றதுன்னு தீர்மானிச்ச வந்துட்டிங்க. என் கோபத்துக்காக சொல்லாம எழுந்து போயிடப் போறதில்லைன்னும் தெரியும். சொல்லுங்க. இந்த காதில வாங்கி அந்தக் காதுல விட்டுடறேன்."

"டைவர்ஸ் வேணும்னு தன் புருஷன் மேல கேஸ் போடச் சொல்லி என்கிட்டே ஒரு கிளையண்ட் வந்திருக்கா. யாருன்னு சொன்னா ஆச்சரியப்படுவீங்க."

"யாரு?"

"நடிகை மிருதுளா."

"அடக் கஷ்டகாலமே! இப்பத்தானே ஒரு வருஷம் முன்னாடி கல்யாணம் ஆச்சி போலிருக்கு?"

"பதினோரு மாசம்! அதுக்குள்ளே அலுத்துப் போச்சுப் போலிருக்கு."

"சரி. இதில என்ன விஷயம் இருக்கு?"

"இருக்கே. நான் இதுக்கு ஃபீஸே கேக்கலை."

"பின்னே?"

"வேற ஒண்ணு கேட்டேன். அதிர்ச்சியாயிட்டா. அப்புறம் சிரிச்சுட்டு சம்மதிச்சுட்டா."

62

"நினைச்சேன். இப்படித்தான் ஏதாச்சும் சொல்விங்கன்னு."

"மிருதுளா நடிகை படம் ஒண்ணு நூறு நாள் ஓடினதுக்காக இன்னைக்கு ஸ்டார் ஹோட்டல்ல பார்ட்டி. ஒம்போது மணிக்கு. வாரீங்களா, இண்டர்ப்யூஸ் பண்ணேன்."

"வேணாம் சாமி. பொண்ணுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் பண்ணிருக்கேன். நூறு வேலை இருக்கு செய்யறதுக்கு. இந்த வெட்டி வேலைக்கு நேரமும் இல்லை. இஷ்டமும் இல்லை. வயசும் இல்லை."

"அய்யோ! என்கிட்ட வயசைப் பத்திப் பேசாதீங்க. கெட்ட கோபம் வரும். அம்பத்தொம்போது வயசுக்காரன் நானே ஃபுல் ஸ்விங்ல ஆட்டம் போட்டுக்கிட்டிருக்கேன். உங்களுக்கென்ன?"

"எனக்கு மனசாட்சின்னு ஒண்ணு இருக்கு சார்."

"எனக்கில்லையா?"

"எப்போ நீங்க கறுப்புக் கோட்டைப் போட்டுக்கிட்டு கோர்ட்

டுக்குப் போக ஆரம்பிச்சிங்களோ, அன்னைக்கேக் கழட்டி வெச்சிருப்பிங்க சார்!"

"குட் ஜோக்!"

"மணி என்ன ஆச்சி பாரு கோபி? இப்பப் புறப்பட்டா சரியா இருக்குமா?"

"பதினோரு மணியாகுது. பத்து நிமிஷத்துல திருவான்மியூர் போயிடலாம். கால்மணி நேரம் கழிச்சேப் புறப்படலாம். சாருமதியை பனிரெண்டு மணிக்குத்தான் அவ வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு வரச் சொல்லிருக்கேன். மகேஷ், உனக்கு எப்படி

தேங்க்ஸ் சொல்றது?"

"எதுக்குடா?"

"நான் ஒரு டாக்ஸி ஏற்பாடு பண்ணிக்கிறதாத்தான் இருந்தேன். என்கிட்டேச் சொன்னதும் நானே கூட வந்து கடைசி வரைக்கும் துணையா இருக்கேன்னு காரை எடுத்துட்டு வந்துட்டியே, நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை."

"என்ன கோபி, அவனவன் ஃபிரெண்ட்ஷிப்புக்காக என்ன வெல்லாமோ செய்யறான்! உன் காதல் நிறைவேறி நீ சந்தோஷமா இருக்கறதுக்கு ஏதோ ஒரு சின்ன அணில் உதவி! எவனோ அறிமுகமில்லாத டாக்ஸி டிரைவரோட திருப்பதி போறதுக்கு, நான் வந்தா உனக்கும் ஒரு மாரல் சப்போர்ட்டா இருக்கும்."

"ஏன் மகேஷ், திருப்பதில கல்யாணம் முடிச்சுட்டு மெட்ராஸ் வந்து நேரா அவங்கப்பாவைப் பார்த்துவா?"

"அதுக்கு முன்னாடி முதல்ல ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ் போய் கல்யாணத்தைப் புதிவு செய்துட்டு அப்புறம் போறது பெட்டர்."

"கரெக்ட். அதுவும் நல்ல யோசனைதான்."

"கோபி, புறப்படலாம். மெதுவா ஓட்டறேன். போய் நீ குறிப்பிட்ட தெருமுனையில் வெய்ட் பண்ணலாம்."

"சரி."

"சாருமதி!"

"ம்?"

“தூங்கலையா நீ?”

“தூக்கம் வரலையா.”

“மணி என்ன ஆகுது?”

“பதினொன்று முப்பது. நீ எதுக்கும்மா எந்திரிச்சே?”

“என்னமோ உருப்படாத கனவு. முழிச்சுக்கிட்டேன். ஒரு வாய் தண்ணி குடிச்சுட்டுப் படுக்கலாம்னு எந்திரிச்சேன். பார்த்தா நீ கொட்டக் கொட்ட முழிச்சிட்டிருக்கே. தண்ணி வேணுமா?”

“இல்லை. வேணாம்மா. நீ சீக்கிரம் படு.”

“தூக்கமே கலைஞ்சிப் போச்சுடி சாரு.”

“என்னம்மா உக்காந்துட்டே?”

“உனக்கும் தூக்கம் வரல்லை. செத்த நேரம் பேசிட்டிருக்கலாம்மா. கல்யாணமாகிப் போயிட்டா நீ இல்லாம இந்த வீடே வெரிச்சன்னு ஆயிடப் போகுது. அவரு பேங்குக்குப் போய்ட்டா, நான் இந்த சுவத்துக்கிட்டயும், காலண்டர்கிட்டயும்தான் பேசிட்டிருக்கணும்.”

“ஏம்மா, எதை எதையோ நினைக்கிறே? நான் உள்ளூர்தானே இருக்கப் போறேன்? அடிக்கடி பார்த்துக்கத்தானேப் போறோம்.”

“அப்படித்தான் சொல்வே. கல்யாணமாயிட்டா இன்னொரு வீட்டுப் பொண்ணாய்டுவே. நினைச்சதும் ஓடி வர்தெல்லாம் நடக்காதுடி சாரு.”

64 “எல்லாம் வருவேன். ஹா... வ்! இப்ப எனக்குத் தூக்கம் வருது. நீ படும்மா. நாளைக்குப் பேசிக்கலாம்.”

“இரு! கதவைத் தட்டற சத்தம் கேக்கலை?”

“ஆமாம்மா. நம்ம வீட்டுக் கதவைத்தான் தட்டறாங்க.”

“இந்த நேரத்தில யாரு? இரு! அவரை எழுப்பறேன்.”

“முதல்ல லைட்டைப் போடும்மா.”

“ஏங்க! என்னங்க!”

“என்ன ஜானகி, தூங்க விடாம?”

“கதவை யாரோத் தட்டறாங்க. யாருன்னு பாருங்க.”

“நீதான் பாரேன்.”

“அர்த்த ராத்திரில தட்டறாங்க. நீங்க பார்ப்பிங்களா, அதை விட்டுட்டு என்னைப் போய்ப் பார்க்கச் சொல்றிங்க?”

“உன்னோட ஹைதராபாத் தம்பியாத்தான் இருக்கும். அவன்தான் இப்படி நேரங்கெட்ட நேரத்தில வந்து கதவைத் தட்டுவான்.”

“தூக்கக் கலக்கத்திலகூட என்னை வம்புக்கிழுத்தாகணும் உங்களுக்கு. யாருன்னு கேட்டுட்டு அப்புறம் திறங்க.”

“யாரு?”

“சார், உங்கப் பையன் சந்திரன் ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட்ல மாட்டிக் கிட்டார். கதவைத் திறங்க.”

“அய்யோ! இருங்க.”

“வணக்கம். உள்ள வரலாமா? சிங்கு, கதவை மூடிடு. சார், இது என்னன்னு தெரியுதா?”

“அய்யோ! என்னதிது! நீங்க எல்லாம் யாரு? எதுக்கு இப்படி துப்பாக்கி காட்டி...”

“ஈஸ்வரா! என்னங்க இதெல்லாம்... சாரு, இந்தப் பக்கம் வாடி!”

“மூணு பேரும் இப்படி வாங்க. உக்காருங்க. பதறாதிங்க. கத்திக் கூச்சல் போட முயற்சி செஞ்சா துப்பாக்கி வெடிக்கும்.”

“அய்யோ! சத்தியமா எங்க வீட்ல எதுவும் இல்லைப்பா. எங்களை விட்டுடுங்க.”

“பரசுராமன் சார், உங்க வீட்ல கொள்ளையடிக்க நாங்க வரலை. உங்கப் பொறுப்புல பேங்க் லட்ச லட்சமா கொட்டிக் கிடக்கறப்ப எதுக்கு உங்க வீட்ல கொள்ளையடிக்கணும்?”

“என்னடா சொல்றீங்க?”

“உங்களுக்கு புலி - ஆடு - புல்லுக்கட்டு கதை தெரியுமா சார்? நாங்க மூணு பேர் வந்திருக்கோமா? இங்க நீங்க மூணு பேர் இருக்கிங்களா? ஆளுக்கு ஒருத்தரை இந்த நிமிஷத்துலேந்து எங்க காரியம் முடியற வரைக்கும் பொறுப்பெடுத்துக்கப் போறோம். அதாவது... இப்போ நாங்க ஒரு கார்ல வந்திருக்கோம். வாசல்ல உங்களோட கார் நிக்கிதில்லையா? அதில நீங்களும் இந்த தாடிக்காரனும் புறப்பட்டு அசோக் நகர் போகப் போறீங்க. நாங்க வந்த கார்ல உங்கமனைவி ஜானகி அம்மாவும், நானும் புறப்பப் போறோம். இந்த வீட்ல தனியா இருக்கிற உங்கப் பொண்ணு சாருமதியோட இந்த மீசைக்காரன் இருப்பான். எங்க மூணு பேர்கிட்டயும் துப்பாக்கி மட்டும் இல்லை. இதோ பார்த்திங்களா, வயர்லெஸ் செட்கம் இருக்கு. நாங்க ஒருத்தருக்கொருத்தர் மூணு பேரும் கம்யூனிகேட் பண்ணிக்க முடியும். இவனோட போகப் போற நீங்க உங்க பேங்குக்குப் போறிங்க. இவன் சொல்றபடி கேக்கறிங்க. உள்ளேப் போய் ஸேஃபைத் திறந்து கேஷா இருக்கிற அத்தனை லட்சங்களையும் நாங்க தர்ற பையில் வாரிப் போட்டுக்கறிங்க.

வெளில் வந்துடறீங்க. மறுபடி உங்களை இங்கேக் கொண்டாந்து விட்டுடுவோம்.”

“அடப்பாவிங்களா! சத்தியமா என்னால முடியாது!”

“இருங்க பரசுராமன். நீங்க மறுத்தா என்ன நடக்கும்னு இன்னும் நான் சொல்லவே இல்லையே... உங்களோட அருமை மனைவியை அநாவசியமா கழுத்தை நெரிச்ச சாகடிக்க வேண்டியிருக்கும். அழகான மகளை வலுக்கட்டாயமா கற்பழிக்க வேண்டியிருக்கும்.”

“கடவுளே! என்னங்க, பேசாம அவங்க சொல்ற மாதிரி செய்துடுங்க.”

“சின்ன விஷயமில்லைடி. பேங்கைக் கொள்ளையடிக்கிறதுக்கு என்னை உடந்தையாக்கறானுங்க!”

“ஏங்க என் உயிரும், உங்க பொண்ணோட கற்பும் உங்களுக்குச் சின்ன விஷயமாப்படுதா?”

“இல்லடி ஜானகி! யப்பா! இது நியாயமில்லைப்பா. என்னை அவ்வளவு பெரிய பாவம் எல்லாம் பண்ண வெச்சிடாதிங்க. இது துரோகம்! என்னை நம்பி பொறுப்பு ஒப்படைச் சிருக்கிறவங்களுக்குச் செய்யற துரோகம்! பேங்கை நம்பி பணம் போட்டிருக்கிற பொது மக்களுக்குச் செய்யற துரோகம்!”

“என்ன தலைவா, அவரைப் பிரசங்கம் பண்ணவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கிட்டிருக்கே? இப்ப சம்மதிச்ச வுறாரா இல்லை அவர் கண்ணு முன்னடியே கற்பழிக்கட்டுமான்னு கேளு.”

“நோ! நோ! ப்ளீஸ் நோ!”

“ஐ... அப்ப உங்ககா சாவியை எடுத்துட்டுப் புறப்படுங்க பரசுராமன். மூணு பேருமே ஞாபகம் வெச்சுக்கங்க. இந்தக் கொள்ளையைத் தவிர்க்கவோ, தடுக்கவோ, யாருக்காச்சும் தகவல் கொடுக்கவோ உங்களால் யார் முயற்சி செஞ்சாலும் மத்த ரெண்டு பேருக்குப் பாதிப்பு நடக்கும். மூணு பேரும் கம்ப்யூனிகேஷன் டச்சலயே இருப்போம். வீட்ல இந்தப் பாப்பா ஏதாச்சும் சண்டித்தனம் செஞ்சா, தகவல் சொல்வான் இவன். உடனே கார்ல அம்மாவோட சுத்திட்டிருக்கப் போற நான் அம்மாவை இஷ்க்! அம்மா சண்டித்தனம் செஞ்சா இங்கே பொண்ணு மேல இவன் கை வெச்சிடுவான். சார், முக்கியமா நீங்க கோளாறு செஞ்சா, ரெண்டு பேரும் காலி! கடைசியா உங்களையும் விட்டு வைக்கமாட்டோம். புரிஞ்சுதா? புறப்படுங்க.”

“என்னங்க, அவங்க சொன்னதை எல்லாம் கேட்டீங்க இல்லை? எங்களை பரிதவிக்க வெச்சிடாதீங்க. அவங்க சொல்றபடி நடந்துக்கங்க.”

“ஜானகி, இது விதிடி! வேற வழி எனக்கு என்ன இருக்கு? தைரியமா இரு. ஏம்பா, என் வைஃபை எங்கே கூட்டிட்டுப் போகப் போறே நீ?”

“எங்கயோ! வெளில் கார்ல சுத்திக்கிட்டே இருப்பேன். திட்டப்படி பேங்கல் வேலை முடிஞ்சதும் எனக்குத் தகவல் வரும். அப்புறம் இங்கேயேக் கொண்டாந்து விட்டுட்டு மூணு பேரும் புறப்பட்டுப் போவோம்.”

“அப்பா! எனக்கு பயமா இருக்குப்பா.”

“பயப்படாதேம்மா. இதோ பாருப்பா! நீ என்ன சொல்றியோ செய்யறேன். என் பொண்ணுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இருக்கக் கூடாது.”

“யாராச்சும் குறுக்குத்தனமா செயல்பட நினைச்சாத்தான் அவமேல அவன் கை வைப்பான். இல்லாத பட்சத்தில் அவன் நிழல்கூட அவ மேல படாது. உங்க கார் சாவியை எடுங்க.”

“மகேஷ், என்னப்பா இது?”

“என்ன கோபி?”

“இந்த நேரத்தில் காரெடுத்துக்கிட்டு சாருமதியோட அப்பா எங்கப் போறார்? அடுத்துப் போன அம்பாஸிடர்ல சாரு மதியோட அம்மா வேற யாரோட போறாங்க? எங்கப் போறாங்க இப்படி?”

“ஏதாச்சும் எம்ர்ஜென்சி தகவல் வந்திருக்

கலாமோ?”

“அம்மாவும், அப்பாவும் தனித்தனிக் கார்ல எதுக்குப் போகணும்?”

“கோபி, இப்படி இருக்குமோ?”

“எப்படி?”

“முன்கூட்டியே உன் ஆளு லெட்டர் எழுதி வெச்சிட்டு புறப்பட்டிருக்கலாம். அந்த லெட்டரைப் பார்த்திருக்கலாம். ஆளுக்கொரு பக்கம் சாருமதியைத் தேடிக்கிட்டுப் போய் ருக்கலாமே?”

“இருக்கலாம். ஆனா முன்னடியேப் புறப்பட்டிருந்தாலும் சாருமதி இங்கே நம்மகிட்ட வந்திருக்கணுமே.”

“அதானே? நீங்க இந்த இடம்தானே பேசிக்கிட்டிங்க? அதில எந்தக் குழப்பமும் இல்லையே? வேற ஏதாவது இடத்தைப்

புரிஞ்சுக்கிட்டு அங்கேப் போயிருக்கலாமா?"

"சான்சே இல்லைப்பா. தெருமுனையில் காரோட இருக்கேன்னு தெளிவாச் சொன்னேன். இந்தத் தெருவுக்கு இருக்கிறதே ஒரே தெருமுனைதானே? அந்தப்பக்கம் கூட டெட் எண்ட்! எங்க போகணும்னாலும் நம்மைத் தாண்டிதான் போயிருக்கணும்."

"கோபி, ஒண்ணு செய். எப்படியும் அவங்கப்பாவும், அம்மாவும் வெளில போயிட்டாங்க. ஒருவேளை சாருமதி இப்ப வீட்ல தனியா இருக்கலாம். புறப்பட முடியாம ஏதாச்சும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம். என்ன ஆகியிருக்கும்னு நாமே யோசிச்சுக்கிட்டு ருக்கிறதைவிட, போய்ப் பார்த்திட்டு வந்துடேன்."

"தட்ஸ் பெட்டர். நீ இங்கேயே இரு. நான் அவ வீட்ல பார்த்துட்டு வந்துடறேன்."

"பதறாமப் போ! என்ன நிலைமைன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டு முடிவெடு. திட்டி வெச்சிடாதே!"

★ ★ ★
"யாரோ கதவைத் தட்டறாங்க."

"தெரியுது. இதப்பாரு. நான் இந்த பக்கத்து ரூம்ல இருப்பேன். ஆனா என் துப்பாக்கி முனை உன்னையேத்தான் குறி பார்த்துட்டிருக்கும். கதவைத் திற. வந்திருக்கிறது யாரா இருந்தாலும் சமாளிச்சி அனுப்பிடு! இங்கே நடக்கற நம்ம பிளானிங்கைப் பத்தி
[68] ஏதாச்சும் மூச்சு விட்டேன்னா... உடனே வயர்லெஸ்ல தகவல் சொல்லிடுவேன். அடுத்த செகண்ட் உன் அம்மா, அப்பா ரெண்டு பேரும் இந்த உலத்துக்கு டாட்டா காமிச்சிடுவாங்க. ஞாபகம் இருக்கட்டும்! போ, போய் கதவைத் திற!"

"யாரது?"

"சாருமதி, நான்தான் கதவைத் திற!"

"என்னங்க கோபி?"

"அதேத்தான் நான் கேக்கறேன். என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்கே? மணி பனிரெண்டே கால். என்ன நடக்குது இங்கே?"

"எதுவும் நடக்கலையே."

"ஏன் வரல்லை?"

"என்னால வர முடியாது. நீங்க போய்டுங்க."

"ஏன்?"

"என்னை எதுவும் கேக்காதீங்க. போய்டுங்க."

"சரி. அம்மாவும், அப்பாவும் எங்க போறாங்க? ரெண்டு கார்ல தனித்தனியா எங்கேயோப் போறதைப் பார்த்தேன்."

"அது... வந்து... ஒரு முக்தியமான விஷயம். அண்ணன் ஆக்ஸி டெண்ட்ல மாட்டிக்கிட்டான். அப்பா நேரா ஆஸ்பத்திரி போறார். அம்மா அண்ணனியை கூட்டிக்கிட்டு ஆஸ்பத்திரி போறதுக்காக இன்னொரு கார்ல போறாங்க."

"நிஜமாவா?"

"இதில என்ன பொய்யா சொல்றேன்?"

"இன்னொரு கார் யாருது?"

"விபத்து தகவலைச் சொல்ல வந்தவங்களோட கார்."

"விபத்துன்னு சொல்றே! நீ போகலையா?"

"அப்பாதான் என்னை வர வேணாமனு சொல்லிட்டார்."

"சரி. இப்ப நம்ம பிளான்படி வரல்லையா?"

"அண்ணன் ஆக்ஸிடெண்ட் ஆகியிருக்கிற இந்தச் சூழ்நிலையில் நான் எப்படிங்க புறப்பட்டு வரமுடியும்? நீங்க போய்டுங்க கோபி. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் முடிவு பண்ணலாம்."

"ஏன் இப்படி வோத்திருக்கு உனக்கு?"

"விபத்துச் செய்தி கேட்டா படபடப்பா இருக்காதா?"

"உங்கம்மா, அப்பா வற்ற வரைக்கும் நான் துணையா இருக்கட்டுமா?"

"வேணாம். நீங்க போங்க."

"ஏய்! இதென்ன சிகரெட் பாக்ஸ்! உங்கப்பா பிடிக்கிற தில்லையே..."

"ஹைதராபாத்லேர்ந்து என் மாமா வந்துட்டுப் போனார். அவர் மறந்து வெச்சிட்டுப் போய்ட்டார். நீங்க புறப்படுங்க கோபி."

"சரி. பத்திரமா கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கிட்டுத் தூங்கு. நாளைக்கு ஆபீசுக்கு போன் செய். வரட்டுமா?"

"சரி."

★ ★ ★
"வெரிசூட் சாருமதி. உன்னை என்னவோன்னு நினைச்சேன். எல்லா விஷயத்தையும் அழகா சமாளிச்சி அனுப்பி வெச்சிட்டே."

"மிரட்டி வெச்சிருக்கிங்களே... நான் எப்படி ரிஸ்க் எடுக்க முடியும்?"

"யார் அவன்? உன் லவரா?"

“ஆமாம்.”

“ஹலோ தலைவா! இங்கே சாருமதியோட லவர் ஒருத்தன் திடீர்னு வந்தான். ஆனா சாருமதி காட்டிக் கொடுக்காம சமாளிச்சிப் பேசி அனுப்பி வெச்சிடுச்சி. ஓவர்.”

“பேங்க்கை நோக்கி போயிட்டிருக்கிறதா இப்பதான் சிங்கு பேசினான். இங்கயும் எதுவும் பிராப்ளம் இல்லை. கதிர், எதுக்கும் அலர்ட்டாவே இரு. ஓவர்.”

“மகேஷ்! சாருமதி ஒரு பெரிய டேன்ஜர்ல இருக்கா. அவங்கம்மாவையும், அப்பாவையும் யாரோ மிரட்டி அழைச்சிட்டுப் போயிருக்காங்கன்னு நினைக்கிறேன்.”

“என்னய்யா கோபி சொல்றே?”

“சாருமதி இயல்பாவேப் பேசலை. என்னைக் கட் பண்ணி அனுப்பறதிலையே

குறியா இருந்தா. அண்ணனுக்கு ஆக்ஸி டெண்ட்னு சொன்னா. பதட்டமாப் பேசினா. எனக்கு எதுவுமேப் புரியலை. டப்பாய் மேல சிஸர்ஸ் சிகரெட் பாக்கெட் இருக்கு. கேட்டா அதுக்கு ஒரு சமாளிப்பு. அப்படியே பார்வையைச் சுழட்டினேன். பக்கத்து ரூம் திரைச்சீலை பின்னாடி லேர்ந்து ஒரு கைத்துப்பாக்கியோட முனை மட்டும் அவளையேக் குறி பார்த்துக்கிட்டிருக்கு மகேஷ்! என் ரத்தம் எல்லாம் உறைஞ்சி போச்சு!”

“கோபி, என்ன இதெல்லாம்?”

“புரியலை. நான் பாட்டுக்கு ஏதாச்சும் பேசி குழப்பம் செஞ்சிடக் கூடாதுன்னு புரிஞ்சிக்கிட்டேன். அவ மிரட்டல் முனையில் பேசிட்டிருக்கான்னு புரிஞ்சுதும்.. நான் எதுவும் புரிஞ்சுக்காதவன் மாதிரி பேசிட்டு வந்துட்டேன்.”

“யார் மிரட்டறது? ஏன்?”

“புரியலையே.”

“ஒண்ணு செய்யலாம். முதல்ல ஒரு பப்ளிக் பூத் போலாம். அவளோட அண்ணன் விபத்தானது உண்மையானது அவன் ஆபீசுக்கோ, வீட்டுக்கோ போன் செஞ்சி தெரிஞ்சுக்கலாம்.”

“அவசியமே இல்லை. சமாளிச்சிப் பேசறான்னு தெளிவாப் புரியுது மகேஷ். அவளுக்கு என்ன பிரச்சனை, அவங்க எங்கே போயிருக்காங்க

- இதை நாம தெளிவாத் தெரிஞ்சுக் கிட்டாதான் ஏதாச்சும் உதவ முடியும். வா, டெலிபோன் பூத் போலாம்.”

“சாருமதி, டெலிபோன் அடிக்குது பாரு. எடு. நேரல் வந்தவனை சமாளிச்ச மாதிரி, பேசறவங்க யாரா இருந்தாலும் சமாளிக்கணும். புரிஞ்சுதா?”

“சரி. ஹலோ.”

“சாருமதி, நீ எதுவும் பேச வேணாம். நீ கிரிட்டிகல் கும்நிலைல இருக்கேன்னு புரியுது. உன் நிலைமை என்னன்னு சாமர்த்தியமா ஒரு துண்டு பேப்பர்ல எழுத முடியுமான்னு பாரு. டாய்லெட்டுக்கு வா. வெண்டி லேட்டர் வழியா கீழேப் போடு. நான் வெய்ட் பண்ணேன். படிச்சுப் பார்த்துட்டு உதவி செய்யறேன். ஒக்கே?”

“ஹலோ... கிருஷ்ணசாமியா? ராங் நம்பர்!”

“ராங் நம்பரா இவ்வளவு நேரம் பேசறான்?”

“தூக்கக் கலக்கமாப் பேசறான்.”

“சாருமதி. நீ அழகா இருக்கே.”

“தேங்க்ஸ்.”

“இன்ஸ்பெக்டர் இருக்காரா?”

“உள்ளே இருக்கார். போங்க.”

“இன்ஸ்பெக்டர் சார், ரொம்ப ரொம்ப அர்ஜெண்ட்டா நீங்க நடவடிக்கை எடுக்கணும்.”

“இருங்க. பதறாதீங்க. முதல்ல உக்காருங்க. நீங்க யாரு?”

“என் பேரு கோபி. இவன் மகேஷ். என் காதலி சாருமதி. அவளோட அப்பா அவர் மணி பேங்க்ல மேனேஜர். மூணு பேரு திடீர்னு அவ வீட்டுக்கு வந்து மடக்கி அவ அப்பாவை மிரட்டி பேங்கை கொள் ளையடிக்கிறதுக்காக அழைச்சுட்டுப் போயிருக்காங்க. இந்த லெட்டரைப் பாருங்க.”

“என்ன லெட்டர் இது?”

“தன் வீட்ல காவலுக்கு இருக்கிறவனுக்கு டிமிக்கி கொடுத்து ஐப்ரோ பென்சிலால டாய்லெட்ல வெச்ச லெட்டர் எழுதி வெண்டி லேட்டர் வழியாத் தூக்கிப் போட்டா சாருமதி. படிங்க.”

“மூன்று பேர் வந்தார்கள். மூவரிடமும் துப்பாக்கிகள், ஒருவன் எனக்குக் காவல். ஒருவன் அம்மாவோடு. ஒருவன் அப்பாவோடு. அவர் உதவியோடு மிரட்டி பேங்க் கொள்ளையடிக்கப் போகிறார்கள். மூவரிடமும் வயர்லெஸ் செட்ஸ் உள்ளன. ஒவ்வொரு நிமிடமும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். கொள்ளையைத் தடுக்க முயற்சி நடந்தால் கொலை மற்றும் கற்பழிப்பு மிரட்டல்கள்!”

கொள்ளை முடிந்ததும் அம்மாவும், அப்பாவும் கொண்டு வந்து விடப்பட்டு மூவருமாகப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். அவர்களைப் பிடிப்பதாக இருந்தால் அந்த சமயம் ஏதாவது செய்யவும். அதற்கு முன் எந்த நடவடிக்கை எடுத்தாலும் எங்கள் மூவரின் உயிருக்கும் ஆபத்து. இப்படிக்கு சாருமதி.”

“சார், அந்த பேங்க் அசோக் நகர் இருக்கு. பரசுராமன் சார் போனது அவரோட கார்ல. அந்தக் கார் நம்பர் எனக்குத் தெரியும். இன் னொருத்தன் சாருமதி அம்மாவைக் கூட்டிட்டுப் போனது நீல நிற அம்பாஸிடர். நம்பர் தெரியாது.”

“கொஞ்சம் இருங்க! இவ்வளவு விஷயத்தை முதல்ல நான் உள் வாங்கிக்கிறதுக்கேக் கொஞ்சம் நேரமாகும்.”

“சார், சாருமதி குறிப்பிட்டிருந்த மாதிரி இப்ப பேங்க் ப்ளேஸ்ல எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க வேணாம் சார். மூணு பேர் உயிரும் பாதுகாப்பான பிறகு, அவங்க கொள்ளையடிச்சப் பணத்தோட புறப்படற சமயம் எப்படி மடக்கறதுன்னு ஆலோசனை பண்ணுங்க சார்.”

“அதெப்படி சார் ஒரு பேங்க் கொள்ளை நடக்கப் போகுதுன்னு தெரிஞ்சி சும்மா இருக்கறது? முதல்ல போன் மூலமா அசோக் நகர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு தகவல் சொல்லியாகணும். கண்ட்ரோல் ரூமுக்குத் தகவல் சொல்லி பேட்ரோலிங் ஜீப்சுக்கு தகவல் சொல்லணும். அந்த மேனேஜரோட கார் நம்பர் சொல்லுங்க.”

“அசோக் நகர் போலீஸ்காரங்க கொள்ளையைத் தடுக்க எதாச்சும் அவசரப்பட்டு நடவடிக்கை எடுத்தா மூணு பேர் உயிர்களுக்கும் டேஞ்சராய்டும் சார்.”

“அந்த விபரத்தையும் சொல்லிடலாம். முதல்ல என்னோட ஏரியா டி-ஐ-ஜி.யைக் கன்சல்ட் பண்ணிக்கிறேன். மண்டையைப் பிச்சிக்க வெச்சிடும் போலிருக்கே இந்த மேட்டர்?”

“மிஸ்டர் பரசுராமன், நான் பின்சீட்ல படுத்துப் பதுங்கிக்கறேன். உங்க பேங்க் வாசல்ல காரை நிறுத்தி இறங்குங்க. கூர்க்கா உங்களை ஆச்சரியமா பார்ப்பான். அவன் கிட்ட ‘ஒரு அர்ஜெண்ட்டான ஸ்டேட் மெண்ட் தயாரிச்சி ஹெட் ஆபீசுக்கு பேக்ஸ் பண்ண வேண்டிய வேலை வந்துடுச்சி. அதனால புறப்பட்டு வந்தேன். நீ போய் குடா உ வாங்கிட்டு வா’ன்னு சொல்லி அனுப்பணும். அவன் போனதும் நானும் உங்களோட ஜாயின் பண்ணிக்குவேன். ரெண்டு பேருமா பேங்க் உள்ளேப் போறோம். புரிஞ்சுதா?”

“புரிஞ்சுது. இது நியாயமே இல்லைன்னு உங்களுக்குப் படலையா? பெரிய பாவம்பா! இப்பக்கூட நீங்க மூணு பேரும் மனசை மாத்திக்கலாம். எப்படியும் போலீஸ் உங்களைப் பிடிக்காம விடாதுப்பா. நான் சொல்றதைக் கேளுங்க.”

“ஏய் கிழவா! அட்வைசை நிறுத்திட்டு சொல்றபடி செய்யி! இல்லைன்னா தகவல் கொடுத்து உன் பொண்ணு டிரெஸ் எல்லாம் உரிச்சுப் போடச் சொல்லிடுவேன்.”

“வேணாம்பா. வேணாம்பா.”

“பேங்க் வந்துடுச்சி. நான் பதுங்கிக்கறேன். கூர்க்காகிட்டே நீங்க நான் சொன்னதைத் தவிர வேற எதாச்சும் பேச முயற்சி செஞ்சிங்கன்னா... அடுத்த செக்ஸ்ட் உங்க வைஃபோட் மரண அலறலை இந்த வயர்லெஸ் செட்ல நீங்களே கேட்டு மகிழலாம்.”

“இல்லைப்பா. நீ சொன்னபடியே செய்யறேன்.”

★

★

★

“க்யா சாப்?”

“ஹெட் ஆபீசுக்கு அர்ஜெண்ட்டா ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட் அனுப்பச் சொல்லி போன் செஞ்சாங்க. பேங்க் மேனேஜருக்கு அர்த்த ராத்திரிலே கூட வேலை வைக்கிறாங்க. நீ போய் ரெண்டு உ வாங்கிட்டு வா.”

“தோ டயா?”

“அது... வந்து... உனக்கு ஒண்ணு. எனக்கு ஒண்ணு. நிதானமா குடா போட்டு வாங்கிட்டு வா. கிளம்பு.”

“அச்சா சாப்.”

“உள்ளேப் போலாமா பரசுராமன் சார்?”

“ம். வா. அவன் போய்ட்டான்.”

“இப்ப முதல் காரியமா அலாரம் சிஸ்டத்தை பைபாஸ் பண்ணுங்க. என்ன பார்க்கிறீங்க? முழு விவரத்தோடதான் வந்திருக்கோம். கமான். டீ இட்.”

“ஆஃப் பண்ணிட்டேன்.”

“நம்பர் காம்பினைஷன் செட் பண்ணி, போட் வேண்டிய சாவிகளைப் போட்டு ஸேஃப் லாக்கரோட கதவைத் திறங்க!”

“இது கடவுளுக்கே அடுக்காது. என் கையாலேயே கொள்ளை அடிக்க வைக்கிறிங்களேடா பாவிகளா!”

“வேலை சீக்கிரம் நடக்கட்டும். அப்புறமாப் புலம்பலாம்.”

“உன்பேர் என்ன?”

“யோவ்! கதவைத் திறய்யா! பேர், குலம், கோத்ரம் எல்லாம் விசாரிச்சி என்ன பொண்ணா கொடுக்கப் போறே? வாவ்! எத்தனை லட்சம் ஸ்டாக் இருக்கு?”

“முப்பத்தி ரெண்டு லட்சம்!”

“எடுத்து இந்தப் பையில் போடுங்க.”

“மாட்டேன். என் கையால தொடமாட்டேன்.”

“அப்ப நான் அள்ளிப் போடறதை வேடிக்கைப் பாருங்க.”

“எனக்குப் பத்திக்கிட்டு வருது. என் கண் முன்னடியே இப்படிப் பண்ணிங்களேடா பாவிகளா!”

74 “திட்டி முடிச்சாச்சா? ரைட். இப்ப கதவை பழையபடி மூடுங்க. ஒரு விஷயத்துக்காக நீங்க நன்றி சொல்லணும் பரசுராமன்.”

“என்னத்துக்கு?”

“பேங்க்ல உள்ள நகைகள் எதையும் நாங்க தொட விரும்பலை பார்த்திங்களா? ஒன்லி கேஷ் பேலன்ஸ்! அதையும் டச் பண்ணினா மாபெரும் கொள்ளையாகிடும். இல்லை?”

“இப்ப நான் என்ன செய்யணும்?”

“அலாரம் சிஸ்டத்தை ஆன் பண்ணிட்டு என்னோட வாங்க. நான் இந்த மூட்டையை கார்ல வச்சிட்டு பின் சீட்ல உக்காந்துக்குவேன். நீங்க காரோட்டணும். கமான். புறப்படலாம்.”

“இப்ப டீயோட வருவானே கூர்க்கா!”

“அல்பம்! முப்பத்திரெண்டு லட்சம் கொள்ளை போயிருக்கு! ஒரு டீக்கு அலையுறியே... வந்து முழிச்சுக்கிட்டு நிக்கட்டும். நமக் கென்ன? வா சார்.”

“எனக்கு கை எல்லாம் நடுங்குதுப்பா.”

“ஸ்டியரிங்கை அழுத்திப் பிடிங்க சரியாய்டும். ஹலோ தலைவா, இங்கே பேங்க்ல ரொம்ப சக்ஸஸ்பூல்லா காரியம் முடிச்சாச்சு. முப்பத்தி ரெண்டு லட்சம் ஒரேப் பையில் கட்டிட்டேன். பரசுராமன் சின்சியரா ஒத்துழைச்சார். ஓவர்.”

“வெரிசூட், இந்தம்மா இங்கே பாவம் கார்லயே மயக்கம் போட்டு படுத்துக் கிடக்காங்க. நான் நேரா பரசுராமன் வீட்டுக்கு வந்துடறேன். கதிருக்கும் தகவல் சொல்லிடு. ஓவர்.”

“ஹலோ பிரதர், இங்கே சக்ஸஸ். வீட்டை நோக்கி ரெண்டு பேரும் வந்துட்டிருக்கோம். அங்கே எதுவும் பிரச்சினையில்லையே? ஓவர்.”

“கங்கிராட்ஸ் சிங்கு. இங்கே ஒண்ணும்ப் ப்ராப்ளம் இல்லை. இந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க வந்த இவளோட லவ்வரை திறமையா சமாளிச்சு அனுப்பிட்டா. சொல்றபடி அமைதியா ஒத்துழைக்கிறா. வாங்க. ஓவர்.”

75 “இன்ஸ்பெக்டர் தேவசகாயம் பேசறேன் சார். பேங்க் வாசல் லேர்ந்து மேனேஜர் பரசுராமனும், இன்னொருத்தனும் அவரோட கார்ல புறப்பட்டாங்க. உங்க உத்தரவுப்படி சாதாரண பி.டி. கார்ல நாங்க விடாம ஃபோலோ பண்ணிட்டிருக்கோம் சார். ஓவர்.”

“நல்லது. திருவான்மியூர்ல பரசுராமன் வீட்டுக்கு இந்தக் காரும் வரும். இன்னொரு நீல நிற அம்பாஸிடர் காரும் வரும். பரசுராமனும், அவர் மிஸஸும் இறங்கி வீட்டுக்குள்ளேப் போவாங்க. வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிற ஒருத்தன் வெளில வருவான். அப்புறம் மூணு பேருமா அந்த நீல நிற அம்பாஸிடர்ல புறப்பட்டுப் போவாங்க. உங்க காரை ரொம்ப தூரத்திலேயே நிறுத்தி பதுங்கியிருந்து, பைனாக்குலர்ஸ் மூலமாகக் கண்காணிங்க. அவங்க மூணு பேர் மட்டும் நீல நிற அம்பாஸிடர்ல புறப்பட்ட பிறகு நீங்க அந்த காரை ஃபோலோ செய்து மடக்கணும். டயரைச் சுட்டு நிறுத்தணும். அவங்ககிட்ட ரிவால்வர்ஸ் இருக்கு. ஜாக்கிரதையா செயல்படுங்க. அவ்வப்போது தகவல் சொல்லுங்க. ஆல் தி பெஸ்ட்! ஓவர்.”

தேங்க் யூ டி.ஐ.ஜி. சார். ஓவர்.”

76 “அய்யோ! என் மிஸஸுக்கு என்ன ஆச்சி?”

“பரசுராமன், பதறாதிங்க. அதிர்ச்சில மயக்கமாயிட்டாங்க. அவ்வளவுதான். நாங்க போனதும் அவங்களுக்கு முகத்தில தண்ணி அடிச்சி, குடிக்க ஏதாச்சும் கொடுங்க. சரியாய்டுவாங்க. நாங்க

சொன்னபடி நீங்க மூணு பேரும் ஒத்துழைச்சதுக்கு தேங்க்ஸ். நீங்க ஒழுங்கா ஒத்துழைச்சதால உங்க மனைவி, மகளை எதுவும் செய்யாம விட்டுட்டுப் போறோம். இன்னொரு விஷயம்.”

“நீங்க உடனடியா போலீசுக்குத் தகவல் கொடுக்கக் கூடாது. அதனால உங்க டெலிபோன்களெக்ஷனைக் கூட கட் செய்ய வேண்டியிருக்கு. ஸாரி. டேய், கட் பண்ணிட்டு வா. போலாம், டைமாச்சு.”

“ஜானகி! ஜானகி! எந்திரிம்மா!”

“அய்யோ! என்னாச்சங்க? உங்களுக்கு எதுவுமாகலையே? எங்கே சாருமதி?”

“இதோ இருக்கா பாரு. யாருக்கும் எதுவும் இல்லை. நீதான் மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டே. எழுந்து உக்காரு. இந்தக் காபியைக் குடி.”

“அவனுங்க எங்கே?”

“முப்பத்தி ரெண்டு லட்சத்தைக் கொள்ளையடிச்சுட்டுப் போயேப் போயிட்டானுங்க! சாருமதி, அம்மாவைப் பார்த்துக்க, என்ன இருந்தாலும் எனக்குப் பொறுப்பு இருக்கு. பக்கத்து வீட்டுக் காரங்களை எழுப்பி அவங்க வீட்லேர்ந்து போலீசுக்கு முதல்ல தகவல் கொடுத்துட்டு வந்துடறேன்.”

“அதுக்கு அவசியம் இல்லைப்பா. நான் மறைமுகமா தகவலை எனக்குத் தெரிஞ்சு கோபிங்கிறவர்கிட்ட தெரிவிச்சேன். அவர் போலீஸ்ல சொல்லிருப்பார். இப்ப கொள்ளையடிச்சிட்டுப் போறானுங்களே அவங்களை போலீஸ் கொஞ்ச நேரத்தில் வளைச்சிப் பிடிச்சிடும்.”

“அப்படியா? அது யாரு கோபி? அவன் எங்க இந்த நேரத்தில் வந்தான்? அவன்கிட்ட இந்தத் தடியன் இருக்கிறப்ப எப்படி நீ தகவல் சொன்னே?”

“அதெல்லாம் விபரமா அப்புறம் சொல்றேன்பா. எதுக்கும் நீங்களும் ஒரு தடவை அதிகாரப்பூர்வமா போலீஸ்ல சொல்லி டறதுதான் நல்லதுப்பா.”

“இன்ஸ்பெக்டர் தேவசகாயம் ஹியர் சார். திருவான்மியூர்ல மிஸ்டர் பரசுராமனையும், மிஸஸ் பரசுராமனையும், அவங்க இறக்கிவிட்டாங்க. அந்தக் கார்லேர்ந்து பண மூட்டையை நீலக் கலர் அம்பாஸிடருக்கு மாத்திக்கிட்டாங்க. இப்ப மூணு பேரும் அதில போய்க்கிட்டிருக்காங்க. நான் இடைவெளிவிட்டு அந்தக் காரை

ஃபாலோ பண்ணேன். சமயம் பார்த்து செயல்பட நான் தயாராய் இருக்கேன் சார். ஓவர்.”

“வெரிசூட். நான் வேற ஒரு டீமை இப்போ பரசுராமன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். உங்கக் காருக்குப் பின்னாடி இன்னொரு கார்ல ஆறு போலீஸ்காரங்க ஆயுதங்களோட வந்துகிட்டிருக்காங்க. அவசியப்பட்டா அவங்களை யூஸ் பண்ணிக்கங்க. ஓவர்.”

★

★

★

“சிங்கு. காரை இன்னும் வேகமா ஓட்டு.”

“ஏன் சக்தி? பின்னாடி போலீஸ் எதுவும் இல்லையே.”

“போலீஸ் இல்லை. ஆனா ஒரு வெள்ளை அம்பாஸிடர் ரொம்ப நேரமா நம்ம காரை ஃபாலோ பண்ணிட்டிருக்கு. எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு.”

“நம்ம திட்டம் எங்கேயும் லீக் ஆகலை. போலீஸ் எப்படி நம்ம பின்னாடி வர முடியும்? கவலைப் படாதே சக்தி.”

“கதிர், எதுக்கும் அலர்ட்டா இருக்கிறது நல்லது. மூட்டையைப் பிரி. உங்க ரெண்டு பேருக்குமான நாலு லட்சம் தந்துடறேன். அந்த சவுக்குத் தோப்பு பக்கம் காரை ஸ்லோ பண்ணு. மிச்சப் பணத்தோட நான் இறங்கிக்கிறேன். நீங்க நேரா பெங்களூர் போயிடுங்க. தப்பித் தவறி போலீஸ்ல மாட்டினா, என்னைக் காட்டிக் கொடுக்கற வேலை மட்டும் வேணாம். அப்புறம் கவர்ன்மெண்ட் தண்டனை கொடுக்கறதுக்கு முன்னாடி நான்தான் உங்களுக்குத் தண்டனை கொடுப்பேன். புரிஞ்சுதா?”

“என்ன சக்தி, இப்படி எல்லாம் பேசறே? எங்க மேல நம்பிக்கை இல்லையா? எங்க உயிரேப் போனாலும் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டோம். கூலி கொஞ்சம் உயர்த்தித் தரக் கூடாதா? முப்பத்தி ரெண்டு லட்சம் கிடைச்சிருக்குது. நீ எதிர்பார்த்தது இருபத்தி அஞ்சுதானே?”

“சரி சரி. ஆளுக்கு மூணு மூணு லட்சம் தர்றேன். இந்தா, பிடி கதிரு. ஆறு கட்டு ஐநூறு ரூபா நோட்டுல உனக்கு. அவனுக்கு ஆறு கட்டு கொஞ்சம் வண்டியை ஸ்லோ பண்ணு.”

★

★

★

“இன்ஸ்பெக்டர் தேவசகாயம் பேசறேன் சார், ஒரு சவுக்குத் தோப்பு பக்கத்தில அவங்க காரை ஸ்லோ செஞ்சாங்க. உடனே நாங்க மடக்கிட்டோம். மூணு பேர்ல ஒருத்தன் கொள்ளையடிச்சதில பெரும்பாலான தொகையோட சவுக்குத் தோப்புக்குள்ள ஓடி

மறைஞ்சிட்டான். மத்த ரெண்டு பேரையும் மடக்கிட்டோம். அவங்ககிட்ட இருந்த ஆறு லட்சத்தைக் கைப்பற்றிட்டோம். சவுக்குத் தோப்பு உள்ளே துப்புறவாத் தேடிட்டோம். அந்த மூணாவது ஆளைக் காணோம். உள்ளே ரகசியமா காரோ, பைக்கோ நிறுத்தி யிருந்து அதில அவன் தப்பிச்சிப் போயிருக்கலாமனு நினைக்கிறோம். ஓவர்.”

“ரெண்டு பேரைப் பிடிச்சதுக்குப் பாராட்டுக்கள். மேஜர் பணத்தை விட்டுட்டிங்களே! கொள்ளை போயிருக்கிறது முப்பத்தி ரெண்டு லட்சம். நீங்க கைப்பற்றியிருக்கிறது வெறும் ஆறு லட்சமனு சொல்றிங்க. அப்ப தப்பிப் போனவன் இருபத்தி ஆறு லட்சத்தோட போயிருக்கான். அவனைப் பிடிச்சே ஆகணும். இந்த ரெண்டு பேரையும் கடுமையா விசாரிச்சிங்களா? ஓவர்.”

“இங்கே ஸ்பாட்ல வச்சி உதைச்ச வரைக்கும் வாயேத் திறக்க மாட்டேங்கறாங்க. ஸெல்லுக்குக் கொண்டு வந்து விசேஷமா விசாரிச்சா கக்கிடுவானுங்க. ஓவர்.”

“சரி, அவனுங்களைத் தப்ப விட்டுடாம கேர்புல்லா கொண்டு வாங்க. பரசுராமன் குடும்பத்தில பக்காவா விசாரிச்சாச்சு. மூணு பேரோட அடையாளங்களையும் அவங்க வர்ணிச்சிருக்காங்க. அவங்ககிட்ட பழைய கிரிமினல்ஸ் போட்டோக்களைக் காட்டச் சொல்லியிருக்கேன். தப்பி ஓடினவனையும் பிடிச்சிடலாம். நீங்க வாங்க. ஓவர்.”

78

16

“என்ன சக்தி, இப்படி அவனுங்க ரெண்டு பேரும் போலீஸ்ல மாட்டிக்கிட்டாங்க?”

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க சார். பின்னாடி போலீஸ் எப்படி வந்திச்சுன்னு எங்களுக்குப் புரியவே இல்லை. ரொம்ப நேரமா அந்தக் கார் பின்னாடியே வந்ததால நான் மட்டுமாவது பெரிய தொகையோட தப்பிச்சிடலாமன்னு

தான் தப்பிச்சுட்டேன். ஆனா சார், கண்டிப்பாச் சொல்றேன். அவங்க ரெண்டு பேரும் என்னைக் காட்டிக் கொடுக்கவே மாட்டாங்க.”

“ஒருவேளை காட்டிக் கொடுத்துட்டா? போலீஸ் எப்படி எல்லாம் சித்ரவதை செஞ்சி விசாரிக்கும்னு உனக்குத் தெரியாதா சக்தி?”

“சார், அப்படியே வலி தாங்காம என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தாக்

கூட என்ன சொல்லுவாங்க? அவன் பேரு சக்தி. இருபத்தாறு லட்சத்தோட அந்த சக்தி மும்பாய் போறதா சொன்னான்னு சொல்லுவாங்க. ஆனா நான் மும்பாய் போகப் போறதில்லை. திருவனந்தபுரம் போறேன். பேரை மாத்திக்குவேன். அடையாளத்தை மாத்திக்குவேன். போலீஸ் என்னை பம்பாய்ல தேடும். எப்படியும் போலீஸ்ல நான் சிக்கவே மாட்டேன்.”

“சரி, ஒருவேளை நீ போலீஸ்ல சிக்கிட்டா?”

“சார், இந்தத் திருட்டுத் தொழிலிலும் ஒரு தர்மம் இருக்கு சார். கம்பளிட்டாத் திட்டம் பூராவும் போட்டுக் கொடுத்து, பின்னணில இருந்து என்னை இயக்கினது நீங்கன்னு நான் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன். அப்படி ஒரு நிலைமை வந்திச்சின்னா தற்கொலை செய்துகிட்டு செத்துப் போயிடுவேன்.”

“சக்தி, உனக்கு நான் தர்மதாச் சொன்னது ஆறு லட்சம்! ஆனா நீ எடுத்துக்கிட்ட ரிஸ்குக்காகவும், நீ காப்பாத்தப் போற ரகசியத் துக்காகவும் உனக்குப் பத்து லட்சமாத் தர்மேன். திருவனந்தபுரம் என்னைக்குப் போறே?”

“இன்னைக்கே சார்.”

★

★

★

“மிஸ்டர் பரசுராமன், நீங்க நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்க. அஞ்சாம் தேதி ராத்திரி அவ்வளவு பெரிய தொகை பேங்க்ல இருக்கும்னு அந்த மூணு பேருக்கும் கரெக்ட்டாத் தெரிஞ்சிருக்கு. அந்தத் தகவலை வெச்சதான் அவங்க திட்டம் போட்டிருக்கானுங்க. அந்தத் தகவல் எப்படி வெளில தெரிய முடியும்?”

“சார், என் பேங்க்ல வேலை பார்க்கற இருபத்தி நாலு பேருக்கும் இது தெரியும். ஒவ்வொரு அஞ்சாம் தேதியும் இங்கே பெரிய தொகையைக் கட்டற விஷயம் அந்த ஸ்கூல்ல அட்மினிஸ்ட்ரேஷன்ல உள்ளவங்களுக்கும் தெரியும்.”

“பள்ளிக்கூட நிர்வாகத்தில் உள்ள எல்லாரையும் சக்கையா விசாரிச்சுட்டோம். அதே மாதிரி உங்க ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறவங்க எல்லாரையும் விசாரிச்சுட்டோம். ரகசியமா சில பேரை கண்காணிச்சிட்டும் இருக்கோம். குறிப்பா அஞ்சாம் தேதி அன்னைக்கு உங்களை யாராச்சும் சந்திச்சாங்களா? அன்னைக்கு பணம் கட்டப்பட்டதானு உறுதி செஞ்சுக்கற மாதிரி பேசினாங்களா? யோசிச்சுச் சொல்லுங்க.”

“அஞ்சாம் தேதி குறிப்பா... டி.ஐ.ஜி. சார்! எனக்கு இப்ப திடீர்னு ஒருத்தர் மேல சந்தேகம் வருது. ஆனா எந்த ஆதாரமும் இல்லாம

79

அபாண்டமா பழி போடக்கூடாதேன்னு பார்க்கறேன்...”

“உங்க சந்தேகத்தை தாராளமா சொல்லுங்க. நீங்க சந்தேகப் பட்டிங்கன்னு தெரிவிக்காம நாங்க ரகசியமா விசாரிப்போம்.”

“சபாபதின்னு எனக்கொரு நண்பர் சார். அவர் கிரிமினல் லாயர். வயசு அம்பத்தி ஒம்போது. ஆனா தன் வயசுக்கு சம்பந்தமில்லாம பல அசிங்கமான நடவடிக்கைகள். காலைல வாக்கிங் போறப்போ எங்களுக்குள்ளே பழக்கம் ஏற்பட்டது. ஸ்திரீ லோலன். அப்பப்போ அந்தாள் கட்டில்ல சந்திச்ச பொண்ணுங்களைப் பத்தி என்கிட்ட சொல்வார். விலகி ஓடினாலும் விடமாட்டார். அவர் அந்த அஞ்சாம் தேதி ஈவினிய் ஏழு மணிக்கு எல்லோரும் போனப்புறம் நான் மட்டும் பேங்க்ல இருந்த சந்தர்ப்பத்தில் வந்து என்கிட்ட பேசினார் சார்.”

“என்ன பேசினார்?”

“என்ன தனியா இருக்கிங்கன்னு கேட்டார். நான் இயல்பா இன்னைக்கு ஐஞ்சாம் தேதி, ஸ்கூல் பணம் கட்ட வந்தாங்க. எண்ணி முடிச்சி எடுத்து வச்சிட்டு கேஷியர்ஸ் போறதுக்கு லேட்டா யிடுச்சின்னு சொன்னேன்.”

“அப்பறம்?”

“வாசல்ல ஒரே ஒரு கூர்க்கா இருக்கானே, அவன் மட்டும் தான் காவலான்னு கேட்டார். அலாரம் சிஸ்டம் இருக்குன்னு சொன்னேன். கூர்க்காகிட்ட துப்பாக்கி கிடையாதான்னு கேட்டார். இல்லைன்னு சொன்னேன். எல்லாமே ரொம்ப ரொம்ப இயல்பா நடந்த [80] உரையாடல்கள் சார். இப்ப யோசிச்சுப் பார்த்தா அதுக்கெல்லாம் அர்த்தம் இருக்குமோன்னு யோசிச்சுத் தோணுது.”

“சபாபதி ஒரு லீடிங் லாயர். கிரிமினல் லாயர். அவர் வலிய உங்ககிட்ட பழக்கம் ஏற்படுத்திக்கிட்டதே இந்தத் திட்டத்துக் காகத்தான் இருக்கலாம். அவர்கிட்ட திருட்டுப் பசங்க கேஸ் சம்பந்தமா வர்றது சகஜம். அதில் மூணு பேரைப் பொறுக்கி இப்படி திட்டம் போட்டுக் கொடுத்திருக்க வாய்ப்பிருக்கு. அவரை நேராப் போய் விசாரிச்சிட முடியாது. சாமர்த்தியமாத்தான் கையாளணும். சரியான ஆதாரத்தோட பிடிக்கணும். விடுங்க நான் பார்த்துக்கறேன்.”

★ ★ ★
“ஜானகி, ஜானகி.”

“என்னங்க? இந்த நேரத்தில திரும்பியிருக்கிங்க? மணி பதினொண்ணுதானே ஆகுது?”

“ஜானகி, இந்தக் கேஸ் முடியற வரைக்கும் என்னை சஸ்பெண்ட் பண்ணியிருக்காங்க.”

“ஐயோ! இது நியாயமா?”

“நியாயமில்லைன்னு என் மனசாட்சி சொன்னது. அதனால் விறு விறுன்னு ரெசிக்னேஷன் லெட்டர் எழுதித் கொடுத்துட்டு வந்துட்டேன். இந்த பேங்கோட முன்னேற்றத் துக்காக நான் எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பேன்! எவ்வளவு உழைச்சிருப்பேன்! என்னை அவமானப்படுத்திட்டாங்கடி! யாரையும் ஏற்றடுத்துப் பார்க்க முடியலை! இதுவரைக்கும் தலை குனியாத என்னை தலைகுனிய வெச்சிட்டாங்க! தெருவுல எப்படி நடக்கறது? நேத்து காய்கறி மார்க்கெட்ல என் காதுபட ரெண்டு பேரு பேசினாங்கடி. இந்த மேனேஜருக்கும் அதில சம்பந்தம் இருக்குமோன்னு. நாக்ரைப் பிடுங்கிக்கலாம் மாதிரி இருந்திச்சி. பேங்க்ல இப்படி சஸ்பெண்ட் செஞ்சா என்ன அர்த்தம்? அவங்களும் சந்தேகப்படற மாதிரிதானே அர்த்தம்? போங்கடா, நீங்களும் உங்க மனுஷத் தனமும்னு தூக்கி எறிஞ்சுட்டு வந்துட்டேன். என்னை... என்னைப் போய் சஸ்பெண்டு...”

“இருங்க. பதறாதீங்க. எனக்கு பயமா இருக்கு. அப்படி எல்லாம் மார்ல அடிச்சுக்காதீங்க. ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு ஆயிடப்போகுது.”

“என்ன? செத்துப் போய்டுவேன்னு பார்க்கறியா? அதுகூட நல்லது தான்னு தோணுது.”

“அய்யோ! அப்படிப் பேசாதீங்க?”

“மனுஷனுக்கு மானம்தாண்டி முக்கியம். அது போயிடுச்சன்னா எதுக்கு வாழணும்? எங்க அவ சாருமதி? கூப்புடு அவளை.”

“அப்பா! என்னப்பா?”

“நீ சொன்னியே. அந்த கோபி, அவனை அன்னைக்கு வாங்கி வெச்சிருந்த தாலியை எடுத்துக்கிட்டு நாளைக்குக் காலையில் வரச் சொல்லு. நம்ம தெருவுல இருக்கிற முருகர் கோயிலில் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறேன்.”

“என்னப்பா இது, எதுக்காக இவ்வளவு அவசரமா?”

“அதைவிட அவசரமாதானே நீங்க பண்ணிக்கிறதா இருந்திங்க? பரவால்லை. மனப்பூர்வமாதான் சொல்றேன். காரணத்தோட்தான் சொல்றேன். பரசராமன் தன் கடமைகள்ல பாக்கி வெச்சிட்டான்னு நாளைக்குப் பேரு வரக் கூடாது.”

“சாரு. அவர் என்னவெல்லாமோ பேசறார்டி. சஸ்பெண்ட் பண்ணிருக்காங்க. நொந்து போய் ரிசைன் பண்ணிட்டு வந்திருக்கார். பேச்சே சரியில்லை.”

“அப்பா, தைரியமா இருங்க.”

“சாரு! நாளைக்குக் கல்யாணம் உனக்கு. புரிஞ்சுதா? போய் ஏற்பாடுகளை கவனி. நான் போய் அய்யருக்கு சொல்லிட்டு வந்துட்டேன்.”

★

★

★

“டி.ஐ.ஜி. சார், நான் ஒரு லாயர். தெரியுமில்லையா?”

“அதிலும் கிரிமினல் லாயர். அதுவும் தெரியும் மிஸ்டர் சபாபதி.”

“என் வீட்ல சோதனை போடறதுக்கு நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.”

“மன்னிக்கணும் சார், நான் உங்களை அனுமதி கேக்கலை. பீரோ சாவினை, ரூம் சாவினைத்தான் கேட்டேன். சோதனை போடறதுக்கான அனுமதியை கோர்ட் கொடுத்தாச்சு. இதோ சர்ச் வாரண்ட்.”

“இது ஒரு கிரேட் இன்சல்ட்.”

“எங்களுக்கு ஒரு ரொடென் ப்ரொஸீஜர்.”

“என்னோட இமேஜ் போய்டும் சார்.”

“நாங்க சந்தேகப்படறவங்களோட இமேஜ் கெட்டுப் போயிடுமேன்னு கவலைப்பட்டா, நாங்க எந்தக் கேசிலும் குற்றவாளியை பிடிக்க முடியாது. தயவு செஞ்சு எங்களை கடமை செய்ய அனுமதிங்க.”

“எந்த அடிப்படையில் என்னை நீங்க சந்தேகப்படறீங்க?”

82 “நீங்க அந்த ஸ்கூலுக்கு லீக்ஸ் அட்வைசர். அதனால் பிரதி மாதம் அஞ்சாம் தேதி பெரிய தொகை பேங்க்ல கட்டப்படறது உங்களுக்குத் தெரியும். பேங்க் சிஸ்டத்தை தெளிவா தெரிஞ்சுக்க நீங்க மிஸ்டர் பரசுராமன்கிட்டே நெருக்கமா பழகினிங்க. அஞ்சாம் தேதி ஏழு மணிக்குப் போய் பணம் கட்டப்பட்டதை உறுதி செஞ்சிக்கிட்டிங்க. பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைப் பத்தியும் விசாரிச்சிக்கிட்டிங்க. இதெல்லாம் எங்க சந்தேகங்கள். சோதனை போட்டா எங்க சந்தேகத்துக்கான ஆதாரங்கள் கிடைச்சுடும்.”

“ஓக்கே. நீங்க என் வீட்டை சோதனை போட்டுக்கலாம்.”

★

★

★

“என்ன டி.ஐ.ஜி. சார், சோதனை முடிஞ்சுதா? உங்க சந்தேகங்களுக்கு ஆதாரம் ஏதாவது கிடைச்சுதா?”

“இப்ப கிடைக்கலை.”

“எப்பவும் கிடைக்காது. ஏன்னா இதில எனக்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.”

“கூடிய சீக்கிரம் நிரூபிக்க முயற்சி பண்ணேன்.”

“மான நஷ்ட ஈடு கேட்டு நோட்டீஸ் அனுப்புவேன். வாங்கிக்கத் தயாரா இருங்க.”

“ஜெயா”

“ம்?”

“பதினாறு லட்சம் பத்திரமா இருக்கில்லையா?”

“பத்திரமா இருக்கு.”

“நாளைக்கு ராத்திரி ஃபளைட்ல நீயும், நானும் மும்பாய் புறப்பட்டுலாம் ஜெயா. அங்கே அபார்ட்மென்ட்ஸ் புக் பண்ணிட்டேன். அங்கே நமக்கு வேற பெயர்கள். நிம்மதியா, சந்தோஷமா, உல்லாசமா இருக்கலாம்.”

“சரி டார்லிங். ஆனா போலீஸ் உங்களை சந்தேகப்படுத்துன்னு நான் நினைக்கிறேன்.”

“என்கிட்ட ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. போலீஸ் மாட்டி யிருக்கிற சிங்கு, கதிர் ரெண்டு பேரும் சக்தி அமர்த்தின ஆளுங்க. அவங்களுக்கும் எனக்கும் நேரடி தொடர்பே இல்லை. அதனால் அவங்க காமிச்சிக் கொடுத்தா சக்தியைத்தான் காமிப்பாங்க. சக்தி இப்போ திருவனந்தபுரத்தில இருக்கான். அவனைப் பிடிக்கிறது நடக்காத காரியம். அவனைப் பிடிக்காத வரைக்கும் உண்மை தெரியவேத் தெரியாது. நாளைக்கு ராத்திரி ரெடியா இரு. ஓக்கே?”

“ஓக்கே.”

★

★

★

“என்னங்க?”

“ம்?”

“எங்க யோசனை? சாருமதியும், மாப்பிள்ளையும் ஆசீர்வாதத்துக்காக காலல் விழுந்திருக்காங்க. அவங்களை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க.”

“ம். நீங்க நல்லா இருங்க.”

“அம்மா, அப்பாவைக் கவனமா பார்த்துக்கம்மா. எங்கயோ பார்க்கறார். தனியாப் பேசிக்கறார். அவசர அவசரமா எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி அனுப்பி வைக்கிறார். எனக்கு பயமா இருக்கும்மா.”

“நான் பார்த்துக்கறேன். நீயும் சொல்லிட்டுப் போ.”

“அப்பா.”

ஜனவரி 2011

83

“என்னம்மா?”

“நாங்க புறப்படறோம்.”

“எல்லோரும் ஒரு நாளைக்குப் புறப்பட வேண்டியவங்க தானே?”

“அப்பா, நான் அவர் வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வர்றேன்னு சொன்னேன்.”

“போய்ட்டு வா.”

“உங்களுக்கு என்னாச்சுப்பா? நீங்க நார்மலா இல்லை. இத்தனை வருஷம் உழைச்சிங்க. இப்ப ஓய்வில இருக்கிறதா நினைச்சுக்குங்க. மனசைக் கஷ்டப்படுத்திக்காதிங்க.”

“நிரந்தர ஓய்வுன்னா இன்னும் சுகமா இருக்கும். நீ போய்ட்டு வாம்மா. மாப்பிள்ளை, என் பொண்ணை நல்லா வச்சிக்கங்க. உங்க ஆபீஸ்ல எவனாச்சும் புகுந்து கொள்ளையடிச்சா நீங்க உடந்தையா இருந்துடாதீங்க.”

“அம்மா, நாங்க வர்றோம்.”

“போய்ட்டு வாம்மா.”

★
“ஜானகி.”

★
“என்னங்க?”

★
“அலமாரில ரெண்டாவது தட்டுல நியூஸ் பேப்பருக்கு அடியில்தான் வெச்சிருக்கேன்.”

84 “எதை?”

“என்னோட இன்ஷ்யூரன்ஸ் பாலிசியை.”

“அதை எதுக்கு இப்ப சொல்றிங்க?”

“மனுஷனுக்கு எது வேணாலும், எப்ப வேணாமன்னாலும் நடக்கும். நீ தெரிஞ்சி வெச்சிக்கிறது நல்லதில்லையா?”

“அய்யோ! இப்படிப் பேசறதை நிறுத்தப் போறிங்களா இல்லையா?”

“நான் மூச்சு விடறதை நிறுத்தினா பேச்சும் தானா நின்னுட்டுப் போகுது.”

“எனக்கு அழுகை வருதுங்க.”

“சேமிச்சி வை. தேவைப்படும்.”

“நீங்க பேசறது எதுவும் புரியலை.”

“பின்னாடி புரியும்.”

★

★

★

“டி.ஜி.ஜி. சார்!”

“வாங்கம்மா, நீங்க மிஸஸ் பரசுராமன்தானே? என்ன விஷயம்மா? உக்காருங்க முதல்வ.”

“சார், காலைல எழுந்து பார்த்தா அவரைக் காணோம். இந்த லெட்டர்தான் இருந்திச்சு. நாலு நாள்லாவே ஒரு மாதிரி சுய இரக்கத்தோட பேசிட்டிருந்தார். எனக்கு பயமா இருக்கு சார்.”

“இருங்க. என்ன எழுதியிருக்கார்? ‘அன்புள்ள ஜானகி. இந்த உலகில் உழைப்புக்கும், நேர்மைக்கும் மரியாதை இல்லை. மனிதன் ஆயிரம் முறை கீழே விழாமல் நடந்து போகும்போது யாரும் அதற்காகப் பாராட்டுவதில்லை. ஒருமுறை வழுக்கி விழுந்து விட்டால் கை கொட்டி சிரிப்பார்கள். இந்த உலக இயல்புக்கு நான் மட்டும் என்ன விதி விலக்கு? நல்ல பெயரை சேகரிக்க நீண்ட நாட்கள் தேவை. கெட்ட பெயருக்கு ஒரே ஒரு சம்பவம் போதும். எனக்கு அப்படி நிமிர முடியாத அவப் பெயரைத் தேடித் தந்துவிட்டது அன்று நடந்த கொள்ளைச் சம்பவம். உங்கள் இரண்டு பேரின் உயிர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் பேங்கிற்குள் விகவாசமாக நான் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமோ? சுய லாபத்திற்காக கொள்ளைக்கு உடந்தையாய் இருந்துவிட்டேனோ? எப்படியோ என் பெயருக்குக் களங்கம் வந்துவிட்டது. இனி நான் வாழ்வது எதற்காக? சாருமதிக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து விட்டேன். உனக்கும் ஓரளவு சேர்த்து வைத்திருப்பது இனி உன் காலத்திற்குப் போதும். எனக்கு விடை கொடு! எனக்கு காசிக்கு செல்ல வேண்டும் என்று நீண்ட நாள் ஆசை. ஆகவே அங்கேப் போய் கங்கையில் சங்கமம் ஆகிறேன். உத்தரவு கொடு ஜானகி. இப்படிக்கு, பரசுராமன்.”

“சார், சார், அவரைக் காப்பாத்துங்க.”

“கவலைப் படாதீங்கம்மா. உடனே ஒரு ஸ்பெஷல் படை நியமிச்சி காசிக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். மிஸ்டர் பரசுராமனை உயிரோட மீட்டு வரறதுக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்றேன்.”

★
“ஜெயா!”

★
“தப்பு. என்பேரு இப்போ அபர்ணா. உங்க பேரு கார்த்திகேயன். மறந்துட்டிங்களா?”

★
“ஸாரி, அபர்ணா, எல்லாமே திட்டப்படி நடக்கும்னு நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. நாம நினைச்சபடியே மும்பாய் வந்தாச்சு. நம்ம அடையாளங்களை மாத்திக்கிட்டாச்சு. இந்த அபார்ட்

மெண்ட்ல சொகுசு வாழ்க்கை! இந்தக் கனவு நிறைவேறுமானது உனக்கு எவ்வளவு சந்தேகம் இருந்திச்சு?"

"சத்தியமா நான் நம்பவே இல்லைங்க. கல்யாண வயசுல ஒரு பொண்ணு, அன்பான மனைவி, கௌரவமான பேங்க் உத்தியோகம், இதெல்லாம் உதறிட்டு என்னோட வருவீங்கன்னு நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை."

"யோசிச்சுப் பார்த்தா எனக்கே பிரமிப்பாத்தான் இருக்கு டார்லிங். நான் உண்டு, என் பேங்க் உண்டுன்னு இருந்தேன். பியூட்டி பார்லர் வைக்க லோன் கேட்டு ஒரு கஸ்டமரா வந்தே. என் நண்பர் சபாபதி தன்னோட அம்பத்தி ஒம்போதாவது வயசில அடிக்கிற லூட்டியை எல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி என் மனசையும் சஞ்சலப்படுத்தி வெச்சிருந்த பலவீனமான சந்தர்ப்பம் அது. லோனைத் திருப்பி அடைக்கிற தகுதி உனக்கு இருக்கான்னு உன் பின்னணி தெரிஞ்சிக்க நான் உன் வீட்டுக்கு வந்தப்போ நீ போட்டிருந்த டிரெஸ்சும், பேசின மயக்கமான பேச்சும் தடுமாற வெச்சதில நான் அன்னைக்கே சரண்டராய்ட்டேன்."

உன் இளமை, கவர்ச்சி என்னை உன் பின்னாடி நாய்க்குட்டி மாதிரி அலைய வெச்சிது. நிரந்தரமா உன்னோட எப்பவும் வாழ மனசு பிரியப்பட்டது. அதுக்குத் தேவையானது நிறைய பணம். இடைஞ்சல் என் குடும்பமும், வேலையும். பொறுமையா யோசிச்சி திட்டம் போட்டேன். சக்தியை வெச்சி பிளான் தயார் செஞ்சேன். என் டைரக்ஷன்படி நானே நடிச்சேன். போலீசுக்கு சந்தேகத்தை சபாபதி மேலயும், சக்தி மேலயும் திருப்பி விட்டுட்டேன். ரொம்ப நொந்து போனவனா மிகையா நடிச்சி வேலையை விட்டுட்டேன். என் பொண்டாட்டி, பொண்ணு, மாப்பிள்ளை அத்தனைப் பேரும் நான் சிக் மூடுல இருந்ததா நினைச்சி நம்பினாங்க. காசில சாகப் போறேன்னு எழுதி வெச்சிட்டு உன்னோட மும்பாய் வந்தாச்சு. போலீஸ் இன்னும் என்னையோ இல்லை என் உடலையோ கங்கையில் தேடிக்கிட்டிருக்கும். நினைச்சது எல்லாம் முடிச்சாச்சு. இப்போ நான் ரொம்ப ஹேப்பி."

"இன்னும் ஒரே ஒரு காரியம்தான் உங்க வாழ்க்கையில் பாக்கி இருக்கு டார்லிங்."

"என்ன ஜெயா?"

"நீங்க சாகறதுதான்."

"அதைப்பத்தி இப்ப என்ன பேச்சு?"

"நல்லா இருக்கே. நீங்க செத்தாத்தானே நானும், சக்தியும் எங்க திட்டப்படி சந்தோஷமா வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க முடியும்?"

"என்ன சொல்றே நீ?"

"நீங்க மாஸ்டர் மைண்ட். அந்த மாஸ்டர் மைண்ட்டையே இயக்கின மாஸ்டர் மைண்ட் நான் சார். நானும், சக்தியும் லவர்ஸ், சக்தியை இந்த நோக்கத்தோடதான் உங்ககிட்ட அறிமுகப்படுத்தி வச்சேன். கமான் சக்தி!"

"ஹலோ சார், செளக்கியமா?"

"அடப்பாவி! என்னடா சக்தி நீ இங்கே இருக்கே? திருவனந்தபுரம் போகலையா நீ?"

"நீங்களும் என் ஆளு ஜெயாவும் இங்கே வரப் போற நாளை எதிர்பார்த்து மும்பாய்லதான் காத்திருந்தேன் சார். இப்போ இந்த அபார்ட்மெண்ட்டை விட்டு நாம மூணு பேரும் கார்ல போறோம்."

"எங்கே?"

"எங்கேன்னு போனதும் தெரியும். வாங்க சார். வரலைன்னா இங்கேயே ஷிட் பண்ண வேண்டி வரும்."

"ப்ளீஸ்... சுட்டுடாதே! எங்க வரச் சொல்றே? வர்றேன். என்னை எதுவும் செஞ்சுடாதே!"

*

*

*

"மிஸ்டர் பரசுராமன், இதுதான் கடல்! நீங்க கரடியாக் கத்தினாலும் இந்தப் பிரதேசத்தில் ஒருத்தன் கிட்டே வரமாட்டான். இப்ப நீச்சல் தெரியாத நீங்க இதில இறங்கி சாகணும். போலீசுக்கு பாடி கிடைக்கும். என்ன நினைப்பாங்க? காசிக்குப் போனவர் அங்கேர்ந்து ஏதோ நினைச்சுக்கிட்டு பாம்பே வந்து கடல்ல விழுந்து தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டார்னு நினைக்கும். நீங்கதான் ஜெயா சொல்லிக் கொடுத்த யோசனைப்படியே முட்டாள்தனமா எங்களுக்குத் தோதா உங்க வீட்ல லெட்டர் எழுதி வெச்சிட்டு வந்திருக்கீங்களே..."

"டேய்! இது நியாயமாடா? சபலப்பட்டது தப்பா? அதுக்காக எனக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா?"

"ஏய் கிழவா! நீ சபலப்பட்டதுக்குத்தான் பல தடவை என் உடம்பைக் கொடுத்துட்டேனே. வாழ்க்கை பூரா நான் வேணுன்னு நினைக்கிறது எவ்வளவு பெரிய பேரரசை! சக்தி, ஏன் பேச விட்டு வேடிக்கைப் பார்த்துக்கிட்டிருக்கே?"

“முதல் ஆயுதம் இதமா சொல்லிப் பார்க்கறது. அதில நடக்கலைன்னா இருக்கவே இருக்கு கடைசி ஆயுதமா நம்ம வன்முறை! வாய்யா பரசுராம தாத்தா!”

“அய்யோ! நோ! ப்ளீஸ்... வேணாம்...”

“கடவுளை நினைச்சுக்கிட்டு தண்ணியைக் குடிய்யா ராஜா.”

★

★

★

“நெக்ஸ்ட் நம்ம பிளான் என்ன சக்தி?”

“நாம பேசிக்கிட்ட மாதிரி இன்னைக்கு ராத்திரி ஃபிளைட்ல மொத்தப் பணத்தோட டெல்லி போறோம். டெல்லில நம்ம திட்டப்படி வாழ்க்கை துவங்குது டார்லிங்.”

“சக்தி, யு ஆர் மை ஸ்வீட் பாய்!”

18

“மேடம், ஐ’ம் ஸாரி. அழாதீங்க. உங்க கணவரை உயிரோட கண்டுபிடிச்சி ஒப்படைப்பேன்னுதான் நம்பினேன். ஆனா இப்படி அவர் பாடியைத்தான் ஒப்படைக்க வேண்டி வரும்னு எதிர்பார்க்கவே இல்லை. காசில தற்கொலை செய்துக்கறதா எழுதி வெச்சவர் ஏன் மும்பாய் வந்து தற்கொலை செய்துகிட்டார்னு புரியலை.”

88

“யாரோ கொள்ளையடிச்சதுக்கு அநாவசியமா என் புருஷன் செத்துப் போய்ட்டாரே டி.ஐ.ஐ. சார்.”

“இதாம்மா விதி! வாழ்க்கையோட விளையாட்டு! மரணம் சில பேருக்கு எப்படி ஏன் வருதுன்னேப் புரியலை. நேத்து ராத்திரி பாருங்க... மும்பாய்லேர்ந்து டெல்லி போன இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் விமானம் கோளாறாகி வயல்ல இறக்கியிருக்காங்க. தீப்பிடிச்சிருச்சி. நூத்தி எழுபது பேசன்ஜர்ஸ் ஒரே நேரத்தில இறந்திருக்காங்க. அதில புண்ணியம் செஞ்சவங்க இருக்கலாம். பாவம் செஞ்சவங்களும் இருக்கலாம். தப்பு செஞ்சவங்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கற கடைசி ஆயுதத்தைக் கடவுள் தன் கையில் வெச்சிருக்காரும்மா. மனசைத் தேத்திக்குங்க.”

